

DS DĚTSKÉ SCÉNY

SVITAVY - STŘEDA - 15. ČERVNA 2011

ČÍSLO 5

ÚVODNÍK

Dnešní den jako by měl tisíc hodin. Podařilo se mi totiž kromě jiného vyzkoušet si, jaké to je vracet se do Svitav na Dětskou scénu. (Musela jsem na chvíli z přehlídky odjet, abych se odpole dne zase vrátila.) A jak jsem se těšila! Náruč svitavské Fabriky mne vlídně přijala zpátky, a i když jsem bohužel neviděla všechna dnešní představení, mohu zmínit několik postřehů.

Když člověk na chvíli opustí místo, kde se děje něco intenzivního, nebo vystoupí ze situace, v níž je zainteresován, získá odstup - a vidí věci trochu jinak (pane Brecht!).

A pak, po určitém nadhledu, může intenzivně prožívat teď a tady a čerpat i z emocionální paměti (pane Stanislavský!) - s čímž souvisí to, že nás navštívil dlouholetý člen redakce - fotograf a grafik Michal Drtina, šéfredaktor časopisu Amatérská scéna.

Před-před-poslední den přehlídky, v úterý, kdy se v redakci tvoří předposlední číslo zpravodaje, mám už poněkolkáté pocit, že tohle je vrchol práce v redakci - všichni už s přehledem zvládají své psaní a navíc jejich styl a přístup už má lehkost a humor (oproti začátku přehlídky) - čerpáme už z jiného zdroje síly. Škoda jen, že zítra už budeme připravovat číslo poslední...

V teoretickém okénku dnes chceme připomenout osobnost Augusta Boala, divadelníka, kterému šlo v první řadě o změnu (milá Fabriko!). Přečtěte si také rozhovor s další osobností, pamatující historii Dětské scény, s Jiřím Oudešem. A buďte otevření názorům dětí z dnešních diskusních klubů.

Co z toho všeho vyplývá? Že divadlo se nám všem promítá do života a držme se tedy myšlenky, kterou společně s naším grafikem vytesal Augusto Boal na poslední stránku tohoto plátku. Ať nám vydrží energie i dalších tisíců hodin.

Všechny pozdravuje
Eva Brhelová

NAHLÉDLI JSME...

... DO DÍLNY PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

DÍLNY SOUBORŮ(M)

Zkusím Vás sblížit s dnešní dílnou pro soubory, kterou vedl lektor Martin Domkář, a jelikož umím trochu psát, možná se mi to i podaří.

Nejprve se všichni tradičně představili. Řekli si svá jména, koníčky, školy, na které chodí, plavou, či na které teprve půjdou. Hned na úvod Martin řekl, že dílna bude v soutěžním duchu (a to bez těžby nebo žní). Rozdělil si své divadelníky na dvě skupiny, vzal do rukou balíček karet ze hry Activity, a začal vysvětlovat.

Každá skupina si vždy vybrala kartu, a podle slov, která na ní byla, sestavila krátkou scénku, přičemž druhá skupina pak hádala, podle kterých slov první skupina scénku vymýšlela (jelikož se ve scénce nesměla říci, jen popsat). Nedruhá skupina dostávala od Martina body za scénku, a neprvní, co zrovna nehrála, za uhádnutí slov.

Seskupení si vymyslela i jména. Sádrouši a Bez identity.

Začala skupina Bez identity a to scénkou, v níž šlo o slovo dort, peklo a lanovka. Sádrouši pak vtěsňali do své scénky zahradu, hamburger a indiány. Obě scénky byly velmi povedené.

Skupiny se rychle zlepšovaly, takže zanedlouho už nešlo scénky první porovnat s těmi pozdějšími. Byly čím dál zdařilejší, vypointovanější a vtipnější.

Na začátku si scénky více promýšleli a řešili detaily, ale ke konci už dali spíše na

improvizaci a zkoušení jen toho podstatného. Na scénky měli limit sedm minut, a na poslední scénku, na kterou si brali dvě karty, deset.

Soutěžení vyhrála skupina Bez identity. Rozhodla o tom jejich poslední scénka. Každý její člen pak dostal sušenku in nature (čímž chci vysvětlit, že ji nedostali jen na obrázku). Vyhráli o jeden celý bod.

Pak už nebyl čas a skupina se vrátila do PZŠ. Čekaly na ně totiž zbývající soubory, se kterými si zahráli dvě krátké hry.

Na uzávěr bych už jen napsala, že dílna byla velmi zajímavá, a myslím, že je hodně bavila.

Tady článek končí, jelikož jsem si na jeho psaní vybrala přece jenom velmi malý mrak, a na cokoli jiného odmítám psát.

Áňa

NAHLÉDLI JSME...

...DO SEMINÁŘE C - OD NÁPADU K INSCENACI

OPERA A SKŘET ANEB CO VŠE JE V DĚTSKÉM DIVADLE MOŽNÉ

Seminaristé tohoto semináře se vyznačují jednou společnou vlastností. Jsou to věční hledači. V textech hledají a pátrají po významech, po myšlenkách, které autor do textu vložil, skryl a kolikrát i zaklel mocným kouzlem. A právě odhalení všech tajných šifer, rozlouskání všech hádanek a nalezení způsobu, jak se o tyto objevy podělit s diváky tak, aby všichni byli spokojeni, všichni tomu porozuměli a z divadla odcházeli spokojení a povznese-ní, to je to, na co se tento seminář zaměřuje. Hlavním mágem je zde Luděk Richter, mocný kouzelník a vykladač všelikerých tajemných zákoutí textů.

Luděk Richter má jasný postup, jak se svými adepty postupovat. Při mé dnešní návštěvě byl tento postup do jisté míry pozměněn. Diskutovali jsme totiž o textech, které jsme si mohli nejenom přečíst, ale jejichž jevištní realizaci jsme mohli i zhlédnout. A právě toto zhlédnutí trochu pozměnilo postup při úvahách nad možnostmi textu. Osobně jsem to však vnímal jako velmi dobré, protože se nemohlo stát, že bychom diskutovali jenom o něčem neskutečném, jen hypotetickém, ale mohli jsme se opřít o adepto vyložení tajemného textu.

Opera a její svět

Prvním textem bylo české libreto k opeře Kurta Schwaena Král a trhan. Jednalo se o libreto, které vytvořila Miloslava Čechlovská, která je jednou z adeptek semináře. Seminaristé se začali zabývat textem, jeho dramatickými a divadelními možnostmi. Začaly zaznívat názory na text. Protože nebylo možno zaznamenat je doslovně, vše v uvozovkách berte jako volné parafráze. „Je to příliš obecné. Ukradl trhan dýmku či neukradl? Je to nedořešené záměrně?“ „Kdo je lůza?“ Luděk Richter tyto otázky dál rozpracovával: „Libreto je často jen záminkou pro zpěv a je opomíjena jeho dramatická kvalita. Důležité ale je, opeře nechat, co její jest a přitom nezapomenout, že to má

být divadlo.“ „Obecnost je nepřítel divadla, konkrétnost je na divadle vždy dobrá a nutná.“ „I Homér může někdy zdřímnout a je na nás, abychom tyto mikrosplátky našli.“

Po více než půlhodinové diskusi se adepti a jejich mistr shodli na tom, že text obohacený o společné nápady skýtá jisté dramatické možnosti. Nutné bylo uvědomit si, že tématem není ani tak sociální napětí mezi lůzou a šlechtou, jako spíše pokrytectví, které se vyskytuje na obou stranách barikády. Když se adepti zamýšleli nad divadelností, museli konstatovat, že vše se odehrává v dialogu, že text je dosti statický a nenabízí mnoho možností, jak ho převést do poutavé jevištní podoby.

Následovalo zhlédnutí realizace opery. Po jejím zhlédnutí jsme o inscenaci diskutovali.

Zásadním problémem inscenace bylo nedostatečné zvládnutí prostorové organizace vztahů lůzy a šlechty. V opeře, která je založena na konfliktu dvou sborů, je důležité využití všech prostorových možností sdělení. Sbor šlechty musí být středem celého jevištního prostoru, má mít vertikální směřování všech pohybů. Oproti tomu se lůza musí orientovat všude kolem šlechty, je rozmístěna v nižších partiích než šlechta a směřování veškerého jejího pohybu je v rovině horizontální. V opeře není mnoho prostoru pro dramatické jednání a u operních sborů to platí dvojnásob. Divákův zájem o dění na scéně se opírá o několik pilířů. Prvním je dramaturgie. Tím je myšleno smysluplné zorganizování všech motivů, významů a vztahů do tématem utříděného a sdělení podřízeného celku. Druhým pilířem je všeobecná platnost a srozumitelnost zamýšleného sdělení. Třetím pilířem je zviditelnění, fyzické předvedení života postav a jejich problémů. Bez tohoto operního systému není možno diváka vtáhnout, zainteresovat ho na dění a umožnit mu, aby se s postavou na scéně mohl identifikovat, aby s jejími problémy dokázal souznít.

Skřet jako cesta k inscenačnímu klíči

Druhým textem k rozboru byla pohádka Pavla Šruta Alice a skřet Tobiášek z knihy Prcek Tom a Dlouhán Tom a jiné velice americké pohádky. Konkrétní podobu jevištního ztvár-

nění jsme měli možnost shlédnout v pondělí ve farní stodole. Text a dramaturgii přinesla, mistrovi a ostatním adeptům podstoupila vedoucí Divadelního studia Kampak!, Dana Bláhová. V průběhu diskuse bylo nad lidské ale i kouzelnické síly odpoutat se od představení, které jsme viděli.

Na otázku mistra ohledně dramatickosti a divadelnosti všichni adepti spokojeně bruchli a souhlasně pokyvovali hlavami. V souvislosti s tím jsme se snažili pojmenovat, o čem v daném textu jde, co konkrétně se v jednotlivých částech pohádky odehrává. Mistr se zaměřil na vyhledání hlavního motivu předlohy. Tím se stal jistý podstatný rys skřeta Tobiáška. Pojmenovávali jsme, co skřet Tobiášek vlastně dělá, čím Alici trápí a vlastně proč ji trápí. Dospěli jsme k závěru, že jsou to skřetovy nehty, které Alici trápí nejvíce. Skřet se zatíná drápy, drží se drápy, drápy mají tu kouzelnou moc Alici vždy najít a vysledit. Alice si kouše nehty, protože nemá co dělat a po návratu od skřeta si je už nekouše. A zde byl zaklet význam celého textu. Pavel Šrut je spisovatel, který s motivy prostě umí velmi dobře pracovat.

Loutka manekýna však skřetovo zasekávání se nehty do Alici nemohla realizovat. Jeho hadrové tělo nedokázalo vyjádřit tuto urputnost, ukrutnost a zvilost. Ač hadrovitost manekýna byla v představení využita velmi dobře, nesdělovala výše vyjmenované skřetovy atributy. Uvažovali jsme o loutce z jiného materiálu. Drát či plech se Luďkovi zdál jako vhodný materiál. Obsluhu takové loutky by mohl obstarat jediný loutkovodič, ostatní hráči by mohli fungovat jako sbor, který skřeta ozvučuje. Skřet by tak mohl získat hlas nadpřirozené bytosti a nehet či nehtovitost by se tak mohla stát funkční při aplikaci kouzla: ustrížený nehet v podobě jednoho člena chóru může ihned po ustríhnutí slídit po schované Alici...

Mistr promluvil: „Když jsi schopna problém tematizovat, nalezneš obvykle i řešení, jak ho jeviště vyjádřit.“

Myslím, že se nám v diskusi stal malý zázrak, zrodil se nám inscenační klíč, vyloupnul se nám jako jádérko. Všichni adepti byli účastní, všichni tu radost zažili. Když se dílo daří, je to prostě kouzelné.

Vojta Maděryč

Z LEKTORSKÉ KUCHYNĚ

Otázka pro dnešní den zní: Jste spíš proživací nebo zcizovací typ? Jak se to projevuje?

Eva Keroušová

Zcizovací. Mám ráda překvapení, a zvlášť, když se při něm zasměji. Záměrně i nezáměrně občas někde něco nějak naruším. Pro někoho originálně, pro jiného jako exot.

Hana Císiovská

Asi proživací, ale raději bych byla zcizovací, neboť bych měla nadhled a odstup.

Anna Caunerová

Nevedela by som sa vzdať ani jedného typu.

Karel Vostárek

Upřímně řečeno, každé zcizení silně prožívám.

Miloš Maxa

Večer prožívám, ráno zcizuji.

Zuzana Jirsová

Obé. Nejvíce prožívám, když něco zcizuji – nebo odcizuji?

Přepsal Vojta Maděryč

RECENZE LEKTORSKÉHO SBORU K PŘEDSTAVENÍM ČTVRTÉHO BLOKU

SÍSA

Oblíbený a frekventovaný příběh podle knihy Martiny Drijverové, který prošel už mnohým zpracováním. Vedoucí souboru Dana Žáková zvolila jako základní scénografický prvek židličky z mateřské školy. Jejich rozmístěním na scéně se navozuje prostředí sousedského společenství jednoho domu, školní třídy i domácnosti Plackových. Jednoduchými kostýmními atributy označuje postavy (kravata, brýle, zástěra). Děti se „povyšují“ do rolí dospělých výstupem na židličku.

I když chlapec hrající hlavního hrdinu Jendu Placku by si zasloužil pozornost foniatra, působí na scéně sympaticky a téměř samozřejmě. Představitelky Sisy Kyselé jsou dvě a obě zvládají svou roli také na úrovni, i když blondýnka působí více sísoidně. Sympatické je i jednoduché a přímočaré vedení příběhu.

O to více překvapí výběr a skladba použité reprodukováné hudby, zvláště „Sting“ na konci. Problémem je mizanscéna jednotlivých situací a temporytmus představení, který je trochu uspávací. Zvláště vrcholná scéna – ztráta a záchrana milovaného myšáka, která láme bariéru přátelství mezi Sísou a Jendou, by si zasloužila výraznější propracování. A také způsob a průběh Jendovy „pomsty“ jako divák, těžko postrehnu, natož dešifruji. Zcela z jiného soudku divadelních prostředků je „chlapácký“ souboj ve třídě, kde nenacházím v jednání postav opodstatnění k tomu to uměleckoidnímu pojetí či snad dokonce nadsázce?

Karel Vostárek

O PANENCE, KTERÁ NENÍ PRO KAŽDÉHO

Na motivy dvou povídek Zdeňka Šmída z knihy Strašidla a krásné panny vytvořila L. Tretiagová ve spolupráci s dětmi tanečně – divadelní inscenaci. Odehrává se ve dvou rovinách, taneční a verbální. První z nich hovoří k divákovi přes taneční obrazy a druhá, verbální, v sobě nese zárodek humoru, který vyplývá přímo z předlohy. Toto propojení klade nárok na divákovu pozornost a střídání dvojí percepcie při sledování inscenace.

Klíčové momenty představení byly řešeny pohybově tanečními obrazy, u kterých jednoduchost prostorového řešení podpořila sdělnost situací (např. vyřezávání panenky, namlouvání). Zdařilým se jeví i metafora nástrah, které dřevorubce potkávají (žába, saň).

Problémem inscenace se jeví nejednoznačnost sdělovaného tématu, které oscillovalo mezi

tématem vyzrálého dospělého člověka a tématem řešeného dětmi. K tomu přispěl příchod dospělé ženy představující panenku po letech.

Kostýmy, které fungovaly pro stylizaci inscenace, by mohly být upraveny tak, aby lépe charakterizovaly lidské postavy (tři chlapci, dřevorubec) a odlišily je tak od prostředí (stromy v lese).

Vybavenost dětí, zejména obou hlavních aktérů, stejně jako jejich soustředění a vtažení do situace, přispělo k poetice inscenace.

Hana Císovská a Anna Caunerová

VLČÍ BOUDA

S modely je vždycky potíže, mají-li se obalit masem. S životem jdou totiž těžko dohromady.

Už v pečlivě vystavěné předloze k filmu je na problémy zaděláno. A když se přenesou kostra na divadlo a ještě k tomu dětské, kynou a kynou. Režisérce se vymstilo, že včas neudělala základní dramaturgická rozhodnutí, která jí práci mohla usnadnit. Kdyby si třeba vybrala sci-fi, horor nebo parodii na scestné televizní podívané, nepostrádala by opěrné body. Z lákavého východiska nešla ani cestou k osobním zkušenostem dětí z rodiny a školy. Téma manipulace (jistě stále aktuální) každý pochopí, nejedná-li se ovšem o mimozemšťany, ale („spíš“) o psychopaty, např. závěr by musel vypadat trochu jinak. Povšechnost podpořila i hudba.

Kdyby se semknutí se manipulovaných budovalo v situacích postupně, mohly by se gradovat. Děti se s manipulátory potýkaly statečně, dobře, že v krátkých sekvencích. Našly se v nich přirozené i pravdivé okamžiky. Brzdila je však trvalá stísněnost, alespoň vzepření se by prospěla větší ráznost. Hrající vedoucí bývá často kontraproduktivní, v takové roli se dá brát i jako varování.

Neurčitost je poměrně častým nešvarem dětského divadla. Inscenace se tak stala modelovou poněkud jinak, než chtěla.

Eva Keroušová

PÁTÁ HLAVA

Pohádky Miloše Macourka jsou také látkou, po které je často saháno vedoucími dětských souborů. Ale ouha, Macourkův literární humor bývá často pastí, do které se chytil již mnohý inscenátor. Rousínovský soubor tímto úskalím s lehkostí provádí vedoucí souboru Michaela Kyjovská. Neboť připravila pro tento mnohohlavý soubor koncepci uměrnou protagonistům a vtipně přeložila Macourkův slovní humor do divadelního jazyka. Půdorys jednoduchých a funkčních mizanscén, je oporou pro hru dětí. Neméně chvályhodná je i práce s temporytmem, který tvoří páteř této drobníčky a nenechá nikoho v hledišti usnout i v rámci tohoto festivalového maratónu.

Karel Vostárek

VČERA JSME VIDĚLI...

... SÍSA

VŠIMLI JSME SI...

... DISKUSNÍCH KLUBŮ
SEMINARISTŮ VE STODOLE

RECENZE PŘEDSTAVENÍ ČTVRTÉHO BLOKU

Pecky, ZUŠ Domažlice: Sísá

Jednu z nejfrekvetovanějších předloh divadla hraného dětmi, vyprávějící o tom, jak školák Jenda nakonec našel vztah k sousedce Sísé, inscenuje třináctičlenný domažlický soubor herecky na holé scéně s mnoha školkovými židličkami, z kterých nápaditě vytvářejí školní třídu, kruh myšlenek dorážejících na Jendu, postavy dospělých jsou vyznačeny tím, že na židličkách stojí... Děti snaživě a s pochopením naplňují režijní plán a představitelé obou hlavních rolí i srozumitelně mluví.

Inscenace je důkladně propracovaná v aranžmá jednotlivých obrazů, pohybové choreografii a v práci s prostorem. Až tak důkladně, že vnější režie místy z inscenace vyčnívá, převažuje nad hereckým naplněním a působí dojmem určité vykonstruovanosti. Výsledkem je i poněkud těžkopádný temporytmus průběhu inscenace.

Jako pouhá ilustrace vyznívá předvádění toho, co rodiče Jendovi zakazují (fotbal, počítač...) a vnějškově působí i užití dramaťáckých etud a her (např. běh času namísto zobrazení namáhavé Jendovy snahy docílit samých jedniček). Naopak je škoda, že závěr je poněkud zkratkovitý, takže smíření a spřátelení obou dětí vyznívá dosti cukrkandlově.

Předloha i její inscenační uchopení jsou však věku dětí přiměřené a z hlediska režie je to zatím nejpokročilejší inscenace Dany Žákové.

Dětské studio Praha 3: O panence, která není pro každého

Pověsti Z. Šmída se vždy pohybují na rozhraní lidové slovesnosti a soudobého autorského vyprávění. V té naší jde o to, že děvčaty odmítaný dřevorubec si vytvoří vlastní pannu, ale tu může mít, jen uspěje-li ve zkoušce: hubatost potenciální manželky ani její komandování ho neodradí, ale když spatří, jak bude vypadat za deset či dvacet let, raději se jí vzdá. Panenka není pro každého (pro koho tedy je, nechává inscenace nezodpovězeno).

Dětské studio věrno zaměření své vedoucí inscenuje příběh s hojným užitím tanečně pohybových prvků, ale tentokrát nás překvapí i hereckou vybaveností (včetně mluvní), především u dvou hlavních představitelů.

Taneční projev jako jev stojící na vysoce stylizované formě vždy vnáší určitou míru externalizace, tedy zvnějšínění, vyčlenění předváděného dění mimo osobu herce, oproti větší míře ztotožnění herce a postavy v divadelních druzích méně technického a realističtějšího rázu. Přesto na mě inscenace působí poněkud nedětsky. To pramení nejen ze slov, která jsou dětem vkládána do úst, ale především z toho, že se s dětmi tohoto věku mívá sama problematika a téma předlohy; ne že by o ní nemohly být informovány, ale rozhodně to pro ně není problematika živá, aktuální, zajímavá. Který kluk tohoto věku uvažuje a) o ženění, b) o tom, zda na něj bude jeho partnerka hubatá a zlá a hlavně c) jak bude vypadat za deset či dvacet let.

VČERA JSME VIDĚLI...

... O PANENCE, KTERÁ NENÍ PRO KAŽDÉHO

ZŠ Rousínov: Pátá hlava

Čtyři (klučičí) hlavy draka se chystají jít na námluvy, protože je třeba zachovat rod, jen ten pátý, intelektuální řádek, si raději čte a o žádném ženění nestojí. Sedm hlav (samozřejmě dívčích) dračice je už natěšeno, ale když pátá mužská hlava sňatek odmítne, zatvrdí se dračice, ze svatby sejde a je po reprodukci, takže za pár let jsou draci už jen v pohádkách.

Výrazně kolektivní herectví obou skupin je sympatické tím, že všechny hlavy jsou individualizovány. Rozvedenou anekdotku činí příjemným zážitkem nejen jednoduchý vtipný text, ale i přiměřená délka, nadšený výkon všech herců, dynamika i razance – ta by se arci nemusela projevovat permanentním křikem všech herců.

A škoda, že pointa je jen ve slovech a není podpořena i obrazem.

Divadélko Růžek České Budějovice: Vlíčí bouda

Tři chlapci a tři dívky jsou (údajně za odměnu) pozváni na jakýsi kurs studia lidských vztahů, kde je tři záhadní lektori vystavují nejrůznější zkouškám, strádání a nástrahám: nedostatku jídla, extrémně namáhavým úkonům, inscenovaným krádežím jídla či šatů a permanentní snaze rozeštvát je a dosáhnout toho, aby někoho ze svého středu vyloučili. Šestice však vydrží a proti vůli lektorů odchází.

Vidím jakýsi psychorealistický horor, jehož hlubší smysl mi však uniká. Nevím, kdo jsou ti tři lektori a o co jim jde. Sadisti, kteří chtějí děti trápit až na hranici ohrožení života? Pedagogové, kteří je chtějí něčemu naučit? Opravdoví výzkumníci, kteří chtějí něco zjistit – a co? A uspěli??? Nevím ani, k jakému vývoji došlo u dětí; ty byly už na začátku vzájemně poměrně přátelské, soudržné, zamítaly bez váhání všechny pokusy někoho vyloučit a když jim bylo sugerováno, že někdo z nich udělal něco na úkor druhých (ukradl jídlo, kamarádce košili...), stačilo jen prosté ujištění, že tomu tak není... Víceméně jací přišli, tací odešli.

Problémem je televizně psychorealistická poloha inscenace. Její vypjaté dramatické až patetické momenty (jež jsou nesené i reprodukcí hudby, která nasazuje stylovou laťku také herectví) jsou v tomto žánru a stylu zatím nad síly mladých herců. Výsledkem je pak pachutí vyrábění psychodramatu.

Ne zcela pochopitelný je také samotný závěr. Uprostřed noci se udělá diabetikovi Lukášovi špatně, a když se o tom děti dohadují s lektory, Lukáš se objeví pln sil, prohlásí „jeden za všechny, všichni za jednoho“ a opouští v čele vzbuřených dětí vězení tábora.

Luděk Richter

VŠIMLI JSME SI... ... RODIČŮ A DĚTÍ

ZAPSALI JSME...

... Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

VLČÍ BOUDA, DIVADÉLKO RŮŽEK, ČESKÉ BUDĚJOVICE

Divákům byl jasný příběh, nejasnosti spatřovali pouze v závěru a motivaci některých postav, především vedoucích. Pro některé představení skončilo otevřeným koncem. Na závěrečný odchod herců ze scény padlo několik názorů a možných vysvětlení.

„Pochopila jsem to tak, že se z tábora sebrali a odešli. Na nich bylo vidět, že jim jde o život a ne o nějaký mobily, protože tam všechno nechali.“

„Na konci to byla pomsta pro vedoucí.“

Diváci vymysleli řadu **témat**, které pro ně představení přineslo.

„Lidi si mají pomáhat a nemaj se mezi sebou hádat, když jim jde třeba o život.“

„Ne každé zlato se třpytí – nechali tam mobily.“

„Měli bychom k sobě být rovní.“

„Měli bychom si dávat pozor.“

„Nenechat se podplácet.“

„Nemít mezi sebou tajemství, všechno si říkat – jak jim to řekla ta holka Pája.“

Co diváci oceňovali.

„Bylo to jiné než ostatní představení, bylo to tajemné.“

„Když mluvili, tak to říkali přirozeně, ne jako básničku.“

„Atmosféra! Byl to horor!“

„Překvapilo mě, že to bylo podle filmu. To jsem nikdy neviděla.“

„Myslela jsem si, že se to odehrává doopravdy, jako kdybych tam byla.“

„Taky jsem do toho příběhu byla vtažená.“

„Zajímavý horor, kde nebyla krev.“

„Atmosféře pomáhala hudba.“

„Líbilo se mi, když si tam přísahali, tak se tam setmělo a byla tam svíčka.“

„Líbilo se mi, že zapojili paní učitelku.“

Čemu diváci nerozuměli.

„Nechápala jsem, proč na sebe vedoucí s jednou holčkou mrkli.“

„Přišel mi rozpačítej ten konec.“

„Vedoucí si jich ani nevšimli – mohlo to být přísnější, kluci večer mohli za holkama.“

„Já jsem nepochopil, že kluk byl nemocnej a najednou ba! a byl zdravý. Kdyby byl alespoň trochu tou nemocí načichlej!“

„Nepochopil jsem začátek a konec, proč na nás jako koukali.“.... „Já si myslím, že vybírali další děti, které pojedou na další kurz.“.... „Já jsem ten konec pochopila. Vedoucí měli v obličeji zlost, že jim ty milý děti utekly.“

Jakou měli podle diváků motivaci vedoucí k pořádání kurzu.

„Chtěli jim ukrást mobily.“

„Vedoucí chtěli děti naučit, aby se uměly chovat, ale nevím jestli to tak mělo být.“

„Chtěli podrobit zkoušce ty děti, které vybrali.“

„Vedoucí dělali večer něco špatného a kurzem to chtěli zakrýt.“

PÁTÁ HLAVA, ZŠ ROUSÍNOV

Co diváci na inscenaci ocenili.

„Viděla jsem to třikrát a pořád mě to bavilo.“

„Jedna hlava se tam voněla sprejem.“

„Snažili se mít český přízvuk. Měli měkké

„i“ a je to moc hezký přízvuk, fakt je pěkný.“

(shodli se všichni, poukazující na moravský dialekt)

„Dobřej nápad a nápady.“

„Pořád se tam něco dělo.“

„Jak se opalovaly s těma špekama - to bylo jako ze života.“

„Jak chytaly zeleně bronz.“

„Jak vyhlížely toho draka.“

„Jak měli vymyšlený hlavy!“

„Jak těch pět dračích hlav chodilo a když na sebe spadli, tak si nic neudělali.“

„Příběh měl rytmus, nikde se to netáhlo.“

„Já bych dal 90% líbilo 10% nejasného,

SUPER.“

Čemu diváci nerozuměli.

„Nerozuměl jsem tomu, jak jeden drak s pěti hlavama mohl sedět a číst noviny. Když to byl jeden drak, jak se mohli rozdělit – ale nevadilo nám to.“ „Máme podobnej styl. Já jsem si toho ani nevšiml.“

„Poprvé jsem to nepochopila, po druhé chápala a potřetí jsem si to užila.“

„Některé hlavy byly při přípravě na námluvy utopené, všiml jsem si převážně toho voničiho.“

„Jak jsme tady mluvili o splývání postav... Aby to nebylo tak rozvleklý, že by 4 hlavy byly ve štronzu a ostatní by se projevíli.“ „A jo to je dobrej nápad.“ (padlo od souboru)

SÍSA, PECKY, ZUŠ DOMAŽLICE

K příběhu.

„Od narození ji znal.“

„Kyselou neměl rád, protože ve všem byla lepší a jemu to vadilo. Chtěl se jí pořád mstít.“

„Příhoda s brejlema mu znemožnila zvíře.“

„Chtěl se pomstít, začal se učit.“

„Kamaráda poznáš v nouzi.“

Vtipné a zajímavé momenty představení.

„Námět byl hezký, už jsem to někde viděla.“

„Každá situace byla jiná, měnily ji židle.“

„Hráli to doopravdy.“

„Líbilo se mi, jak ho Sísá nabádá, aby se kvůli ni popral.“

„Líbilo se mi, jak chytla myš.“

„Líbil se mi systém, jak se prali. Zajímavě vymyšlený. Bylo to udělaný pohybově. Byla to fakt sranda.“

„Všchno se nám líbilo.“

„Slečna DJka, jak točila budík a hrála na xylofon.“

„Dobře hrála Sísá nafoukanou holku.“

Co diváci vnímali jako problematické.

„Dlouhé přesuny. Muzika pomáhala. Byla jsem zmatená, jak se měnily role.“

„Otec nebyl na Jendu nasranej.“

„Sylva málo křičela, když našla tu myš.“ „Víc už jsem ječet nedokázala.“

„Nepochopil jsem na konci, když si prohlížel myš, jak mu ostatní našeptávali.“

„Co znamenalo to našeptávání na konci – že se zamilovali?“

„Nepochopila jsem, že by se učil. Myslela jsem, že přemýšlí, jak se pomstít.“

„Jak přišla Síska s foťákem a najednou byli venku a skákali tam panáka, bylo to v domě nebo venku?“

„Jenda moc prskal.“ „Já u všeho prskám.“

„Jenda neuměl výtvarku a Síska ho to naučila. Tak to kreslili na koberec?“

„Mám strašnou chuť na večeri.“ „A kdy půjdem?“ „Teďka to neřešme.“

Od souboru.

„Baví nás to hrát ...hrajeme to už 30 let.“

Od diváka.

„Trvalo to 27 minut, jsem to stopoval.“

„On je náš stopovač.“

O PANENCE, KTERÁ NENÍ PRO KAŽDÉHO, DĚTSKÉ STUDIO, PRAHA 3

K příběhu.

„Bylo to o dřevorubci, kterej byl sám a nikoho neměl a chtěl mít ženskou. Že si jako vyřezal nějakou pannu...dívku...děvenku.“

„Von si ji vyřezal a pak jí chtěl.“ (moravský dialekt)

„Objevili se tam duchové a musel ji osvobodit a tři dny ji osvobozoval. Potom se lekl jejího staří a utekl.“

Co diváci na představení ocenili.

„Nejvíc se mi líbily kostýmy, hudba a jak tam tancovali.“

„Jak dospělej člověk hrál stáří.“

„Jak dělali obludy – dohromady tak tvořili velkou obludu.“

„Líbilo se mi, jak padaly šišky.“

„Líbilo se mi, jak mluvil sám. Bylo to suverén.“

„To bylo všechno hezký, takže...“

Diváci si navzájem kladli podnětné otázky.

„Když to byly stromy, proč se plížili ke kraji?“

„Co byli ti s balonkama a frkačkama?“ „Pro mě to byly stromy.“ „Obluda.“

„Obludy jsem pochopila, že jsou to stromy, protože říkali že jsou tam samé stromy.“

„Dokud nepřekonal strach, tak se neproměnila do normální podoby. Byla to ona sama.“

„Byly to žáby.“

„Když měli kapucu, byly stromy.“

„Frkačky mi připadaly jako chameleoni.“

„Dřevorubec ji neznal a už přemýšlel, že ji vezme. Takhle rychle?“

„Nepochopila jsem, jak stáli v řadě a dřevorubci říkali, že není voholenej a tak a panenka mu taky řekla něco ošklivého a pak za ním sama šla a řekla mu, že je pohledný muž.“

Jak diváci pochopili konec.

„Bál se, že nebude hezká..... řekl si, že on je mladší než ona a že jí nechce.“

„Zděsil se dospělé paní, lekl se, že byla ošklivá. Utekl.“

„A tak se panenka proměnila zpátky do dřeva a čekala na dalšího.“

Během diskuze zapisoval Miloš, zformulovali Zdenka, Petr i Miloš.

VČERA JSME VIDĚLI...

... PÁTÁ HLAVA

VŠIMLI JSME SI...

... V ŠÍRÉM POLI HRUŠKA STOJÍ

Ztěžka, ještě zpomaleně a nevnímajíc svět dosedám na své místo v redakci.

Někdo je právě v této chvíli jistě jako v transu. Nesmyslně a rychle hovoří, dokud má vše jako živé před očima, horlivě diskutuje s přáteli, směje se od ucha k uchu, či kroutí hlavou, pomalu a vážně, nebo naopak tak rychle, že si můžete myslet, že hlavu v dohlednu ztratí, jeho tvář je plná údivu a úžasu, a to vše kvůli tomu, co se odehrálo zhruba před deseti minutami. Pokud tedy potkáváte v těchto nočních hodinách lidi, chodící po ulicích s podivným výrazem ve tváři, který naznačuje pouze z poloviny jejich těž podivné duševní rozpoložení, a vám připadá, že vypovídá o tom člověku jen jedno a to, že není zcela v pořádku, uklidněte se prosím. Všichni mají společné jedno. Právě zhlédli skvělého hosta přehlídky. Hudební, divadelní a loutkářské představení s názvem V širém poli hruška.

Mohli jsme vidět skvělou Hanu Voříškovou, která skvěle ovládá snad vše, na co sáhne, Helenu V. a Jiřího Vedralu, kteří hráli lidové písně. Helena na housle a Jiří na kytaru. Oba zpívali. To vše v divadle Trám.

Helena a Jiří V. rozhodně nejsou z těch, kteří neumí hrát, či umějí, ale více se o nich říci nedá. Umějí hrát přímo fantasticky a velmi krásně. Užívali si hraní a zpěv. Zcela nepochybně.

Hana Voříšková k písniím dotvořila atmosféru, dobarvovala příběhy oněch písní. Herecky, malířsky i loutkářsky. Hýbala zdánlivě neživým kartonem (jelikož člověku před očima ožíval) tak dovedně a krásně, že člověk jen a jen žasnul. Pojednou k smutné písni velmi poeticky, až se člověk cítil někde v bezčasovém prostoru, jindy velmi vtipně, až člověk nabyl dojem, že snad již všechny nápady, musí být už touto Hanou Voříškovou naprosto vyčerpány. Žádné jeden, dva, či tři geniální nápady, jak je časté a je to vždy velký úspěch, ale úplně všechny.

Byly neočekávané, překvapivé, vtipné a krásné zároveň. Bylo to akorát rychlé, aby člověk stačil jen tak tak dýchat v písniích smutnějších, a akorát rychlé, aby nerozdýchal první vtip obrázku, a už už se na něj valilo ještě něco většího, vtipnějšího a skvělejšího. Člověk čeká, že po tomhle, už nemůže nic lepšího následovat, ale vždycky se mýlí. A znovu, a znovu.

Všichni se usmívali, užívali si každou vteřinu, a napjatě očekávali další a další, co jim Hana, Jiří a Helena předváděli. Kéž by to neskončilo. Všichni jsme si říkali: „Ještě, přídavek!“ ale to už jsme jen ze všeho napětí sil nadšeně tleskali, a tleskali a...

Nadčasovost, čarovnost, bezestropnost, krása, nevidaná krása. To všechno toto představení zcela vystihuje. Neskutečně geniální dílo. Myslím, že jsou všichni rádi, že tento zážrak zhlédli, a že jsem třem velmi, velmi ze srdce děkuji. Já též. Děkuji za všechny mraky... Děkuji.

Áňa

ZAPSALI JSME...

... Z OTEVŘENÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Diskutéri se sešli opět v parku, hezky ve stínu na trávě. Diskutérů nebylo příliš, o to lépe nám to odsýpalo a o to otevřenější diskuse mohla být.

Sísa - V nouzi poznáš kamaráda

Příběh je o klukovi, který se pokusil vypéct svou sousedku a spolužačku Sísu tím, že jí schová brýle a bude se dobře bavit, až je nebude moci najít. Brýle však patřily paní učitelce a ta celou záležitost odhalí. Kluk se chce Síse za to pomstít a tak za dobré vysvědčení získá myš, kterou pořádně Sísu postraší. Jenže ouha, myška se zatoulá, kluk je smutný a kdyby Sísa nezakročila, tak by myška už asi nebyla. Sísa musela překonat odpor, aby mohla myšku zachránit. Záchrana myšky byla začátkem přátelství mezi klukem a Sísou.

Příběh tu neopakují pro nic za nic. Přišli jsme totiž na to, že příběh je o klukovi, i když se představení jmenuje Sísa. Také jsme přemýšleli, zda myš byla nutná či ne. Někomu se líbila, někomu ne. V každém případě by se asi příliš nestalo, kdyby tam myš nebyla. Všichni diskutéri ocenili dobrý nápad s tím, jak vytvořit dospělé postavy. Ty jsou větší než děti a vystoupení dítěte na židli je dostatečně jasným a srozumitelným prostředkem, jak dospěláka na scéně vytvořit. Naše návrhy, jak bychom představení mohli pojmenovat, když to nebylo o Síse: V nouzi poznáš kamaráda.

O panence, která není pro každého

„Tohle představení se mi nejvíce líbilo ze všech dnešních představení.“

„No to né.“

„Jo, pro mě to bylo taky nejlepší dnešní představení.“

„No vlastně i jo.“

Tak takové byly první reakce.

„Bylo to taneční, a takové nevinně vtipné.“

„Spád je základ, a tohle spád mělo.“

„Co mohly být ty balonky? To fakt nevím.“

„Foukačky? To byly jazyky.“

„Chameleoni.“

„A paní učitelka byla dobrá, mělo to ukázat, jaký to bude za X let.“

„Mělo to smutný konec, panenku nedostal.“

„Vůbec to nebylo smutný, prostě si ji nezasloužil, tak co.“

Pátá hlava

Toto představení diskutéri hodnotili velmi kladně. Pojmenovat téma také nebylo složité. Zde jedna volná citace za všechny: „Bylo to o tom, že když se jeden nepřizpůsobí většině, tak je z toho průšvih.“ Velmi se nám líbilo ztvárnění draků, vůbec začátek, jak se nám drak-kluk předvedl. U dračice nás napadlo, že by bylo prima, kdyby nás něčím překvapila. Kdyby dělala všechno stejně, kdyby hlavy dělaly všechno stejně a ve stejný okamžik. Stejně by se mazaly krémem, současně by si nasadily

stejně brýle, všechny by se učesaly... Všem se moc líbila pátá hlava a s tím jsme, já i Lenka, souhlasili.

Vlčí bouda

„To se mi líbilo nejvíc.“

„Mně se to vůbec nelíbilo.“

„Na mě to bylo moc drsný.“

Snažili jsme se s dětmi formulovat téma, o čem to podle nich bylo. A nebylo to vůbec lehké: „Bylo to o kamarádství.“

„Vedoucí měli takovou zvrhlou zábavu.“

„Šlo o to udělat z těch dětí dobrou partu.“

„Vedoucí by se dali přirovnat k vlkům, kteří si vyhledávají kořist... sloni to mají tak, že toho nejslabšího ve stádu mají na konci... ale i ty děti se staly dobrou smečkou...“

Shodli jsme se na tom, že děti se vlastně vůbec nebránily útlaku vedoucích, že ani děti ani vedoucí se neproměnili, že všichni zůstali stejní.

Co si zapamatujete z představení?

„Jak děti odešly do diváků.“

„Jak jedli mrkev.“

Co by se stalo, kdyby děti označily slabý článek?

„Poslali by ho domu.“

„Shodili by ho ze skály.“

A jaký jiný název byste představení dali?

„Horor“

„Tábor“

„Nevěřte cizím lidem“

„Kurz přežití“

„Vojenský výcvik“

Na závěr jsme se snažili zamyslet nad tím, zda je možno najít nějaké téma společné pro všechna čtyři představení. Je-li možno najít nějaký společný prvek pro všechna představení. Sám jsem si tím lámal hlavu a na nic jsem nemohl přijít. Ale diskutéri se i tohoto nelehkého úkolu zhostili velmi dobře:

„Všechna představení byla o přátelství.“

„Všechna představení měla velmi jednoduchou scénografii. Pár židlí, bedničky, holá scéna. Nic složitého.“

Nezaznamenatele se pokusil zaznamenat

... VLČÍ BOUDA

TEXTOVÁ PŘEDLOHA K INSCENACI: SAKI: LÉČBA NEKLIDEM

Saki: Léčba neklidem**přeložil František Vrba, Odeon, Praha 1989****Chvilka klidu**

„Pozvala jsem k nám Latimera Springfielda na neděli a pak přes noc,“ oznámila paní Durmotova u snídani.

„Já myslel, že neví, kam dřív skočit s těmi volbami,“ poznamenal její manžel.

„Právě, volí se ve středu a do té doby z něho chudáka zbude jen stín. Představ si volební kampaň v tomhle lijáku, tahat se po rozblácených venkovských cestách a řečnit k promoklým posluchačům v průvanu školních tříd, den co den a celých čtrnáct dní. V neděli ráno má mluvit v nějaké modlitebně, takže hned odtamtud může přijet k nám a úplně vypnout ze všeho, co nějak souvisí s politikou. Nenechám ho na ni ani pomyslet. Sundala jsem na schodech ten obraz Cromwella, jak rozpouští Dlouhý parlament, a z kuřárny jsem dala pryč i portrét toho koně, co na něm jezdil vůdce opozice. A ty, Věro,“ obrátila se paní Durmotova na svou šestnáctiletou neteř, „si dej pozor, jakou si vezmeš do vlasů mašli; jenom ne modrou ani žlutou, to jsou barvy soupeřících stran. A smaragdová nebo oranžová by byly skoro stejně nevhodné, připomínat má barvy Irska, když teď půjde o irské státní právo.“

„Při návštěvách státníků nosím vždycky mašli černou,“ odpověděla Věra s drtivou důstojností.

Latimer Springfield byl zachmuřený a obstarlý mladý muž, který bral politiku asi v tom duchu, jako jiní lidé nosí poloviční smutek. Třebaže však nebyl žádný nadšenec, byl houževnatý dřič, a paní Durmotová netrefila daleko od pravdy, když tvrdila, že ho volební kampaň pořádně vysíljuje. Chvilka klidu, kterou mu vnutila, mu rozhodně přišla vhod, ale volby v něm vyvolaly příliš velké nervové napětí, než aby se ho dokázal úplně zbavit.

„Já vím, že prosedí půlku noci a bude si pilovat závěrečné projevy,“ poznamenala paní Durmotová s politováním, „ale aspoň jsme se dokázali politice vyhnout celé odpoledne a večer. Víc dělat nemůžeme.“

„To se ještě uvidí,“ řekla si Věra, ale řekla si to jen pro sebe.

Latimer za sebou sotva dovřel dveře ložnice, a už se pohroužil do spousty poznámek a brožur, s plnicím perem a s notesem v pohotovosti, aby mu pomohly v uspořádání taktických fakt i taktických fikcí. Pracoval tak asi pětatřicet minut a dům se zdánlivě oddal zdravému venkovskému spánku, když se z chodby ozvalo přidušené zaknínání a hluk nějaké tahanice, načež následovalo hlasité zaklepání na jeho dveře. Než stačil odpovědět, vrazila do pokoje Věra s plnou náručí a vyhrkla: „Můžu je tady nechat?“

A postavila na zem černého čuníka a bojovně načeptyřeného černorudého kohouta.

Latimer měl zvířata dost rád a zvláště se zajímal o chov drobného domácího zvířectva z ekonomického hlediska; po pravdě řečeno, jedna z brožur, jimiž se právě zabýval, horlivě propagovala další rozvoj chovu vepřů a drůbeže v našich venkovských okresech; projevil však omluvitelnou neochotu sdílet ložnici, byť i prostornou, s ukázkovými produkty kurníků a prasečinců.

„Nebylo by jim lépe někde mimo dům?“ zeptal se, taktně maskuje starost o své vlastní pohodlí zdánlivou obavou o pohodlí jejich.

„Mimo dům už nic neexistuje,“ prohlásila Věra

dramaticky. „Nic než spousty černé vířící vody. V Brinkley se protrhla přehrada.“

„Já nevěděl, že je v Brinkley nějaká přehrada,“ poznamenal Latimer.

„Taky tam už není. Voda zaplavila celý kraj, a protože jsme v dolíku, trčíme teď právě uprostřed vnitrozemského moře. Řeka se totiž zároveň rozlila z břehů.“

„Panebože! Přišel někdo o život?“

„Hromada lidí, podle všeho. Mladší komorná už ve třech utopencích, co plavali kolem okna kulečnickové herny, poznala svého snoubence. Buďto je zasnoubená s rozsáhlým sortimentem okolních mláďenců, nebo svého snoubence moc dobře nezná. Je ovšem taky možné, že toho jednoho utopence honí pořád kolem dokola vír; to mě dřív nenapadlo.“

„Ale neměli bychom se zúčastnit záchranných prací?“ probudil se v Latimerovi instinkt parlamentního kandidáta pro reklamu mezi voliči.

„To nemůžeme,“ prohlásila Věra rozhodně.

„Nemáme žádné čluny a ten prudký proud nás odřízl od všech lidských obydlí. Teta doufá, že zvláště vy zůstanete ve svém pokoji a nebudete zvyšovat zmatek, ale napadlo ji, že snad budete tak laskav a necháte si tu přes noc Zázraka, víte, tohohle kohouta. Chápete, máme jich ještě osm a strašně se spolu perou, když přijdou dohromady, takže dáváme do každé ložnice po jednom. Kurníky totiž všechny odnesla voda. A mě přitom napadlo, že byste si snad vzal i tohle prasátko, je hrozně roztočilé, i když se dokáže strašně vztekat. To má po své mámě - ale nechci ji pomlouvat, když leží chuděra utopená ve chlívku. Ten siroteček vlastně potřebuje jenom pevnou mužskou ruku, aby ho udržela na uzdě. Pokusila bych se ho zkrotit sama, jenomže mám v pokoji svého psa čau-čau, a víte, ten je na prasata jako ras.“

„Nemohlo by to prase do koupelny?“ navrhl Latimer ochable a přál si přitom, aby dokázal zaujmout k vepřovému bravu v ložnici stejně rozhodné stanovisko jako zmíněný čau-čau.

„Do koupelny?“ vyvířila Věra smíchy. „Ta bude až do rána plná skautů, jestli tak dlouho vydrží horká voda.“

„Skautů?“

„Ano, třicet jich nás přišlo zachránit, dokud záplava sahala jenom do pasu. Pak voda stoupla o další metr a my museli zachraňovat skauty. Koupou se po skupinách v horké vodě a suší si šaty v sušících na ručníky, ale promočené šaty samozřejmě tak hned neuschnou a chodba i schodiště začínají vypadat jako výjev na pláži. Dva kluci se zabalili do vašeho vlněného převlečníku, doufáme, že vám to nevadí.“

„Ten převlečník je docela nový,“ řekl Latimer s důrazným náznakem, že mu to vadí náramně.

„Dáte na Zázraka dobrý pozor, víďte?“ požádala Věra. „Jeho máma vyhrála na výstavě v Birminghamu tři zlaté medaile a on sám loni v Gloucestru stříbrnou v kategorii kohoutků. Nejspíš se usadí jako na hřadu v nohách vaší postele. Jestli pak by si připadal víc doma, kdyby tu měl aspoň některou ze svých žen? Slepice jsou všechny v přípravně vedle jídelny. Snad bych mu mohla přinést Helenu, tu má nejradši.“

Latimer projevil v případě Heleny opožděnou pevnost a Věra se vzdělala bez naléhání, když předtím usadila kohouta na improvizovaný hřad a něžně se rozloučila s čuníkem. Latimer se svlékl a co nejrychleji si vlezl do postele, veden úvahou, že

čuník ustane v neklidném ohledávání pokoje, sotva zhasne světlo. Při první inspekci neměla ložnice čím nahradit útulný chlívek s podestlanou slámou, nespokojený čuník však náhle objevil zařízení, jaké chybí i v nejluxusněji vybavených vepřincích. Ostrá spodní hrana pelesti byla umístěna právě tak vysoko, že prasátko dovolovala drbat si nadšeně hřbet střídavým pohybem vpřed a vzad, s artistickým nahrbením v rozhodném momentu a s příslušným zachrochtáním prodlužované rozkoše. Kohout, který si mohl představovat, že se houpá v koruně borovice, snášel ten pohyb s větší odolností ducha, než to dokázal Latimer. Řadu pleskanou po svém hřbetě přijal čuník spíš jako další příjemné podráždění než jako kritiku svého chování nebo náznak, že by měl přestat. K vyřešení případu bylo zřejmě zapotřebí něčeho víc než pevné mužské ruky. Latimer vyklouzl z postele, aby se ohlédl po nějakém přesvědčovacím nástroji. V pokoji však bylo dost světla, aby čuník postihl jeho manévry, a prokázal pak naplno rys zděděný po své utopené matce, jak strašně se totiž dokáže vztekat. Latimer skočil zpátky do postele a jeho přemožitel po několikaerém hrozivém frknutí a zaskřípění zubů pokračoval s obnovou horlivosti v přerušované masáži. Během dlouhých hodin následujícího bdění se Latimer pokoušel přehlušit své vlastní bezprostřední trampoty patričně soucivním pomyslením na ztrátu, která postihla mladší komornou, přistihl se však, že ho čím dál více znepokojuje otázka, kolik dalších skautů se podílí o jeho vlněný plášť. Nedobrovolná role svatého Martina mu nebyla nijak zvlášť po chuti.

Před svítáním čuník blažené usnul a Latimer by byl mohl následovat jeho příkladu, ale skoro zároveň se Zázrak mezi kohouty zvůně rozkokrhal, třepetavě setlěl na podlahu a okamžitě se pustil do ohnivého souboje se svým vlastním obrazem v zrcadle šatníku. Latimer si vzpomněl, že má kohouta víceméně na starosti, zahrál si na mezinárodní soud v Haagu a zastřel provokující zrcadlo ručníkem, dosáhl však pouze místního míru, který neměl dlouhého trvání. Kohoutova bojovnost si našla novou příležitost k vybití v náhlém prudkém útoku na spícího a dočasně mírumilovného čuníka, takže se strhl zoufale rozhořčený zápas, do něhož se nedalo účinně zasáhnout. Okřídlený bojovník měl tu výhodu, že kdykoli se octl v tísní, mohl se uchýlit na postel, a často té výhody využíval. Čuníkovi se nikdy nepodařilo vymrštit se tak vysoko, ale rozhodně to nebylo z nedostatku snahy.

Nikdo ze soupeřů si nemohl dělat nárok na definitivní vítězství a boj prakticky uvízl na mrtvém bodě, když se objevila komorná s ranním čajem.

„Proboha, pane,“ vykřikla s nepředstíraným úžasem, „vy tady chcete mít ty zvířata?“

Chcete!

Čuník, jako by si uvědomil, že se pohostinství nemá zneužívat, vyrazil ze dveří a kohout vyšel důstojnějším krokem za ním.

„Jestli to čuně uvidí slečnin pes -!“ vykřikla komorná a odběhla, aby odvrátila hrozící katastrofu.

Latimerovi se vplížilo do duše temné podezření. Přistoupil k oknu a vytáhl žaluzii. Venku sice mrholilo, ale nikde ani stopy po nějaké zátopě.

Půl hodiny nato potkal cestou na snídani Věru.

„Nerad bych se na vás díval jako na záměrnou lhářku,“ prohlásil chladně, „ale člověk někdy dělá i to, co dělá nerad.“

„V každém případě jsem vás na celou noc odvedla od politiky,“ odpověděla Věra.

A měla ovšem naprostou pravdu.

SLOVO K VĚCI...

...OHLÉDNUTÍ ZA ČTYŘICETILETOU DĚTSKOU SCÉNOU S JIŘÍM OUDESEM

Jiří Oudes, pedagog, loutkář, lektor, porotce a člen redakční rady časopisu Československý loutkář... Každoroční návštěvník celostátní Dětské scény alespoň na pár dní. Jeho život je nesmazatelně spojen s výukou na ZUŠ v Plzni a s osudem několika dětských loutkářských souborů (Těšováček, Myšáci, Míšáci, Myšáci 2, Dramouš).

Na šedesáté loutkářské Chrudimi 2011 mu má být udělena cena Ministerstva kultury České republiky za divadelní a slovesné aktivity, čímž se stane po K. Šefrnovi, J. Brůčkovi, J. Mertovi a L. Richterovi již pátým takto oceněným loutkářem.

(více Databáze českého amatérského divadla)

Jaký je pro Vás vůbec nejsilnější divadelní zážitek z divadla hraného dětmi?

Pro mě největším zážitkem byly Střepinky Soni Pavelkové a jsou dodneška a já jsem musel porovnávat s tím představením Ireny, protože tam šlo o podobné psychologické věci – ale za jiných okolností. Labyrint světa a ráj srdce od Josefa Mlejnků. Nemluvil jsem o loutkovém divadle – tam by to byla Milada Mašatová a představení V širém poli hruška a to na mně působilo velice silně jako veliký hudební celek.

Od padesátých let jste spojen s loutkovým divadlem hraným dětmi. Proč jste se mu začal věnovat? Co vám práce s dětmi přinášela?

Já jsem pro děti začal hrát loutkové divadlo, když jsem byl na vojně. Když jsem přijížděl na ty venkovské školy, zjistil jsem najednou, že kašpárek má obrovskou moc. Poznal jsem, co loutka všechno dokáže. Paní učitelka mi dopředu o dětech něco řekla a já jsem to vzal do hry. A najednou se děti začaly hlásit a vypovídat samy za sebe. Měl jsem tam takové desetiminutové výstupy na konci nebo na začátku. Ten konec byl o tom, jak se chovali a co jim to dalo a bylo to pro mne hodně zajímavé. Poznal jsem, že loutka může i vychovávat. Když jsem pak přišel na školu, začal jsem s loutkovým divadlem už naplno s dětmi. Nejdříve jsme pracovali s maňásky, pak jsem dostal i marionety a pak to nebylo jen o výchovné, ale už jsem věděl, že když vezmu loutku, můžu s ní učit. Poznal jsem, že děti si udělají samy dramatizaci, vyrobí si loutky a začnou s nimi hrát. No a pak už přišlo představení. Tenhle proces trval asi pět let.

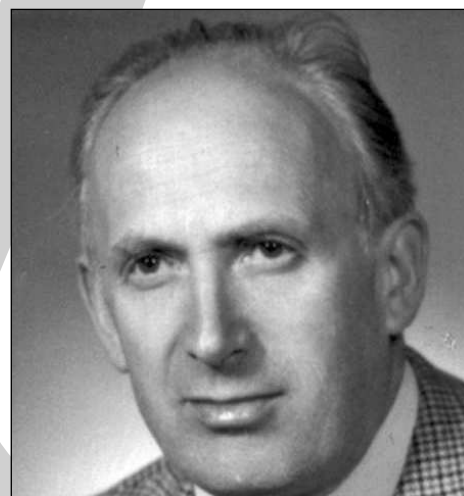
Co Vám práce s dětmi přinášela?

Starosti i radosti. Když se náš soubor dostal do povědomí a dostali jsme se na špičku, to byla starost udělat představení tak, aby dopadlo dobře. Nebyla to ani touha po tom, abychom postoupili, ale vždycky to znamenalo udělat představení dobře. A když jsem se dostal na přehlídku, třeba na krajskou, tak jsem přemýšlel nad tím, jak dopadá to naše představení ve srovnání s těmi dalšími.

No a ty radosti? Že se mohlo uplatnit třeba i dítě s pohybovým postižením, mohlo hrát schované za paravánem a cítilo se jako rovnocenný partner. A když lidi tleskali a mohlo jít na děkovačku, bylo šťastné. Člověk viděl, jak ty děti rostou. Zažil dobrý pocit z pedagogické práce, že i ty děti z nejhorších sociálních poměrů se dostanou někde ven z vesnice, dokážou se chovat, že na druhé straně přicházejí poučení z toho, co viděly. To prolínání práce ve škole a v divadle mi pomáhalo.

Máte čtyři vnoučata, vedete je k divadlu?

No, vedu, ale dávám jim svobodu. Tři vnou-

čata jsou muzikanti a všichni si nějak zahráli. Nejstarší vnuk hrál s námi loutkové divadlo, ale teď ho spolko něco jiného, má samozřejmě jiné zájmy. Vnoučata ze Sušice divadlo hrají. Starší vnuk hraje a zpívá v souboru. Ten nejmladší mi říkal, že by chtěl chodit do kroužku, tak jsem mu ho začal hledat, ale nejbližší ZUŠ je až v Klattovech. A pak je tam soubor v Dlouhé Vsi, ale to je soubor zatím bez zkušeností, takže možná tam v září zajedu a trochu jim pomůžu. Tři roky po sobě jsme byli s nejmladším vnukem v Chrudimi. Tam jsme kempovali, spali jsme v autě, udělali jsme si takový výlet a odezvu bylo, že tam musíme letos zas. Takže tam musíme.

Radost tedy pokračuje i nadále...

Pokračuje. Zrovna nedávno jsem měl velikánskou radost, protože hrál i na krajské přehlídce a ten soubor udělal vlastní divadlo, teď druhé a to se taky povedlo. Ten kluk hrál najednou tři postavy za sebou v jedné hře, musel se přehrávat z jedné role do druhé.

No, jde to. Jde to trochu jinak, ale jde.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně radosti s loutkovým divadlem.

Iva Dvořáková

NA SLOVÍČKO S...

PECKAMI

Máte už za sebou všechna tři představení, jaký máte z dnešního dne pocit?

To první představení bylo po ránu, tak jsme byli ještě takoví rozespalí, to druhé bylo zase po obědě, tak jsme byli takoví najezení a to třetí mi přišlo takový nejlepší, to jsme byli takoví uvolnění.

Já bych souhlasila s Aničkou, že to třetí bylo dobré, ale jinak si myslím, že jsme to odehráli dobře, jsem s tím spokojená.

Na to třetí představení bylo to publikum nejlepší, to nám i fandilo, tleskalo – třeba při boji.

Jak se vám tady hrálo?

My jsme hráli na kraji a tam to bylo hodně podobný.

Na tý krajský přehlídce jsme hráli poprvé na podiu, jinak jsme hráli v prostorách třídy, nebo v refektáři naší základní umělecké školy.

V pátek před tím, než jsme sem jeli, tak jsme hráli pro naši základní školu. To mělo být původně jenom pro první, druhou a třetí třídu, ale nakonec tam byli i čtvrtáci a pátáci a ukázalo se, že je to všechny bavilo, já myslím, že můžu říct za všechny, že nás to docela překvapilo, protože je to vlastně příběh z prostředí druhý, třetí třídy.

Byli tam i naši spolužáci a po tom představení mi furt říkali: ahoj Siso a furt říkali: bylo to dobré, a já už jsem toho měla dost a tak už jsem se před nima schovávala.

Já jsem šel po představení na oběd a s nikým jsme se o tom nevybavovali, neměl jsem na to čas a byl jsem unavený, neměl jsem na to ani náladu. A tam mi nikdo neřekl jinak než Jeníku.

Z jaké třídy jste?

Třetí až šestá. My jsme takovej mix, ta směska, která moc neměla čas, která spíš jako-by zbyla. Dana říkala, že když jsme tak rozdílný věkový kategorie, tak si není jistá, jestli se vlastně shodneme a shodli jsme se dokonale. Dana říkala, že si myslela, že z toho divadla nic nebude a najednou jsme na národní přehlídce.

Jaká je teda atmosféra v tom vašem souboru, jací jste jako skupina?

My jsme prostě na tý krajský přehlídce nebyli sami, Dana tam měla ještě dva soubory. A teď na tý národní jsme se docela rozhádali. My jsme takoví hodně náladový – podle toho, jak se vyspíme. Ale stejně si pomáháme. Když jsme jeli cestou sem, tak jsme byli dobře vyspaný a všechno mezi náma dobře fungovalo. A tady nejsme vyspalí, tak se hádáme.

Tady moc nejde spát.

Včera jsme tady byli ve Fabrice na diskotéce, tak jsme byli unavení.

Mně nejde spát, protože já jsem nikdy takhle se souborem nebyla, poprvé hraju velké divadlo, pro mě to je velká změna, najednou se na něco připravuju. Je toho na nás moc, protože my všichni hrajeme divadlo poprvé. V dramafáku se hraje divadlo až od určitého věku nebo podle toho, jak je kdo šikovnej.

Jaké to je hrát poprvé divadlo? Baví vás to?

Já třeba, když přijdu někdy na soubor a někdo mě naštvál, tak já právě že zase moc nepřeháním, že jsem takový skutečná. Je to takový jediný místo, kde si tu zlost můžu vylejvat, když hraju. Nikomu to nevaadí, protože to mám v roli.

My jsme původně na tom soustředění měli zahrát jenom šest z osmi obrazů, my jsme Danu nenechali ani nasvačit, jenom jsme se šli napít

a říkali jsme: Dani, Dani pojď zkoušet, my to chceme dodělat. Pak jsme měli nějakou čtvrt-hodinovou přestávku a my jsme to spolu za tu čtvrt-hodinu dodělali.

Jak to představení vznikalo?

Je to podle knížky, každý si to musel přečíst, my jsme ze začátku hráli jenom takový etudy, pak jsme si to přečetli a Dana nám opatrně dala nějaký námět, my jsme si na to zahráli nějakou hru a začalo se nám to strašně moc líbit, tak nám Dana napsala scénář, vymysleli jsme si těch osm obrazů.

Aby to nevyznělo tak, že Dana nám dala scénář a my jsme to tak udělali, každý jsme do tý své postavy dali něco, ten scénář byl pro nás takový orientační, každý jsme do toho dali svůj.

O čem to vaše představení je, o čem je ta Síska?

O kamarádství, o překonání svého strachu. Kamaráda poznáš v nouzi.

Ta Kyselá mu vlastně nic nedělala, někdy ho jenom provokovala, ale on ji neměl rád tím, že mu ji rodiče pořád dávali za vzor. Pak rodiče poznali i tu její tmavou stránku.

Jaké ty vaše postavy jsou – Síska a Jeník?

Ona je trochu namyšlená, ale ne tak moc. Chce být středem pozornosti, je panovačná.

Jeník je povahově dobrý, je pohodář, nic ho nebere, ale s tou Silvou se často hádá. Na všechno kašle, ale zase povahu má dobrou, dřív se nesnažil, jen se zajímal o to, jak ho Silva štvě a nemyslel na ostatní věci. On ví, že když se bude snažit, tak půjde.

Teď se dostáváme od vašeho představení k těm ostatním, které jste tady viděli. Jak se vám líbily?

Mně se líbila ta Vlíčí bouda, protože jako film je to horor a oni to udělali tak prostě, že to nebylo jako ten film, protože oni říkali, že v tom filmu ty děti ty vedoucí zabijí. Oni nám to vyprávěli. Oni to jako trochu zmírnili, aby to bylo přístupný i těm mladým. Bylo to různé tajemné.

Mně se taky líbila Vlíčí bouda, protože tam měli takovou strašidelnou temnou hudbu a atmosféra byla úžasná. A ještě se mi líbila Romance čumilů, protože to bylo zase takový legrační.

Otázka na závěr: Co se představíte, když se řekne divadlo utlačovaných?

Něco, kde v nějakém kolektivu nejsou známí a jsou utlačováni, tak prostě v tom divadle si dají to téma, odreagují se a všechno, co potřebují říct, tam můžou říct. Svůj názor.

Divadlo, které někdo nechce hrát a někdo ho do toho nutí.

Když je v kolektivu někdo utlačovaný, tak při tom divadle se může stát někým jiným, může se odreagovat i ukázat, že něco umí.

Tereza Vyzvalová

NA SLOVÍČKO S...

DĚTSKÝM STUDIEM

Už máte za sebou první představení dnešního dne, jak jste si to hraní užili?

No, moc dobrý to nebylo, protože jsme to neměli moc dobře nacvičený, myslím, že to bude lepší odpoledne. Jakože měli jsme to dobře nacvičený, ale něco jsem tam spletla, zas tak moc se mi to nelíbilo.

Bylo to asi tím prostorem, byl divnej.

Přijde mi, že to bylo trošku malý.

Hráli jsme to už hodněkrát. Ale je to docela ještě nový představení, že není to ještě ohraný nebo vylepšený. Zkoušíme to a vymýšlíme nový nápady.

Je to v každém prostoru jiný, protože každý jeviště je trochu jiný.

Do každého prostoru se hodí něco jiného. Myslím, že to naše to tam spíš nesedlo, protože je to tam takový tmavý, jak říká Lenka, utopený. Jde to špatně slyšet, musí se mluvit hodně nahlas, některý lidi s tím mají potíže.

Musí se to tam zdvojnásobit.

Jak se vám celkově líbí ta Fabrika?

Je to takový docela zajímavý a hezký.

Líbí se mi ten sál, je tam hodně chodeb, je to trochu bludiště. Mně se líbí, že je tu ve Svitavách takový kulturní centrum, v Praze je to sice asi taky, ale je to prostě hezky zařízený, že je tam třeba Klub pro seniory a Centrum pro kojence.

A co Svitavy?

Je to tu lepší než v Praze. Je tu čistý vzduch, je to takový čistější.

Na Prahu už jsme zvyklí.

Je trochu škoda, že některý ty domy jsou takový trošku starý a opráskaný, ale zase tu nejsou moc vysoký paneláky.

K tomu vašemu představení. O čem to je?

Je to poučení, že kdyby si vzal vílu, tak je hrozně krásná a nemusí kvůli tomu tři noci vydržet, když stejně mu nakonec ta princezna zestárne a on se toho zalekne. Takže to vyjde nastejno, když by si vzal nějakou nadpřirozenou bytost, jako když si vezme nějakou obyčejnou holku s vesnice.

Chtěl si vzít tu princeznu, protože si myslel, že bude pořád tak pěkná a ono to nakonec dopadlo stejně. On kvůli tomu musel vydržet nějaký strašidla a nakonec vlastně zjistil, že se nejvíce bál ty stařenky.

Paní učitelka Lenka Tretiagová: Řekněte, co byly ty strašidla?

První byla obrovská žába.

Paní učitelka Lenka Tretiagová: Ale to byla jako ta hrozba manželky, to musíš vysvětlit, co se stane s manželkou po svatbě.

Tak ztloustne. Stárne a ztloustne.

A druhá byla dračice. To znamenalo, že bude na něj jako hnusná a bude mu pořád nadávat.

A nakonec, že bude stará a úlisná.

A jak jste došli k tomu příběhu?

Je to podle jedné knížky a je to víc pohádek spojených dohromady. V té knížce to tak je, není to tam přímo popsáno, ale člověk to jako pochopí.

Tu knížku donesla paní učitelka, už předtím jsme z toho měli nějaký představení O Uršule, která neměla ráda lidi kolem sebe nebo tak něco. Potom O posledním trpaslíkovi.

Co vás na tom příběhu baví?

Začátek, ty stromy, jak se tam hýbou, ten začátek.

Je to hezkej námět, je to o skutečném životě, akorát je to daný do pohádky.

Baví mě na tom ty strašidla.

Zkuste mi povyprávět, jak to vznikalo?

My většinou vymýšlíme nejvíce to představení, když někde jedeme, na nějaký soustředění, tak vznikne ten základ.

O velkých prázdninách jsme odjeli a různě jsme si vymýšleli a hráli si s tím a pak jsme natočili takovej malej film, nakonec z toho vzniklo to představení.

Vymýšlíme třeba ty zvířata – původně to byla taková nafukovací žába malá do vaničky, my jsme byli schovaní pod plachtou a celý se to zvedalo.

Nejdřív to bylo takové popisné a potom se to převedlo na ty balónky, aby se to dalo hrát všude a tak...

Paní učitelka Lenka: Nejdřív se balónek nafoukne jako žába. Když se pustí tak syčí jako saň a když se vyfoukne, tak je scvrklej jako bába.

U toho draka jsme přišli na ty frkačky tak, že to vypadá jako jazyky a vydává to zvuk jako že je protivná a hádá se.

Jak zkoušíte?

My jsme taneční soubor, takže na zkoušce dost tančíme. Hrajem hry. Děláme improvizaci. Před tím ještě vždycky máme přípravu současného tance od takový paní, která dřív učila na konzervatoři, abychom měli dobrý a pevný tělo – je to příprava na tanec.

Co pro vás dramafák znamená? Co vás baví na divadle?

Mě se tam baví jako hejbat a je to takový zážitek mít možnost tancovat.

Tancování je to nejlepší, co dělám.

Je to dobrý pro paměť a baví mě to.

Máte rádi divadlo i jako diváci nebo ho jenom rádi hrajete?

Jak který. Pokud je to zdlouhavý, tak mě to nudí.

Mně se tady líbil Pohled čumilů a to, co bylo potom.

Mně se líbilo to s tou myškou – Síska Kyselá.

Mě se líbilo dneska to poslední (Vlčí bouda pozn. red.). Bylo to tajemný, jiný než ostatní.

Jaký je to pocit stát na jevišti, tancovat?

Je hezký pocit slyšet potlesk, máš pocit, že se ti to povedlo a kdybych znala nějakého člověka, který nikdy nic takového v životě nedělal, tak bych mu řekla ať s tím začne, protože začít se s tím může kdykoliv.

Otázka na závěr: Co si představíte, když se řekne divadlo utlačovaných?

Na malým prostoru jich je tam hodně. Je to jakoby nelegální, nevím, jak to říct...

Už jsem to někde slyšela, ale nevím kde...

Tereza Vytíkalová

NA SLOVÍČKO S...

ZŠ ROUSÍNOV

Máte za sebou dopolední představení a čekají vás odpolední dvě, jaký z toho máte pocit?

To předtím jsme trochu pokazili a teď chceme, aby to bylo lepší.

Máme takovou trému, že se nám něco zkazí, bojíme se.

První bylo divný, ale ty další nepokazíme.

Mluvili jsme potichu, měli jsme strach a trému a zasekávali jsme se v tom, nebylo nám rozumět.

Bylo to jako dobrý z pohledu diváka, ale z pohledu paní učitelky...

V Brně, odtama jsme postoupili sem, v Brně jsem trému neměla, je to větší ten sál, hodně dětí, je to takový nátlak.

Už to hrajeme od září. My máme ve škole takovou akademii. Tančíme tam, zpíváme a my jsme udělali tohle představení.

Kde jste ho udělali – máte kroužek nebo jste spolužáci?

Máme dramaťák ve škole a jsme spolužáci.

Jednou se paní učitelka zeptala, kdo chce být v dramaťáku a my jsme jako všichni zvedli ruku.

Minulý rok jsme taky hráli, ale to jsme se nikam nepřihlašovali, to jsme hráli podruhé, my jsme to nejdřív hráli na recitační soutěži a tam pan ředitel řekl, že se mu to moc líbí, ať to někde přihlásíme.

A proč jste se přihlásili?

Jako já jsem tam nebyla minulý rok a strašně se mi to líbilo a tak jsem do toho šla, chtěla jsem to zkusit.

Aji pro zábavu, jako pro srandu, a taky jsme

se tam přihlásili, abychom se něco naučili, třeba něco nevíme a paní učitelka nám to řekne, jak to máme říkat, tak aji proto.

Já jsem se na akademii dívala na nějaký ty divadla a vždycky jsem si říkala, jako proč tam nejsem, a když to paní učitelka řekla, tak jsem se přihlásila.

A co se vám na divadle líbí?

Jakože je to pro radost, je to sranda. Je to dřina sice to nacvičit, ale potom to hrajem pro radost.

Jak se to učíme, tak to není taková sranda, ale když už to umíme, tak je to větší sranda.

A jak to vytváříte, ty vaše představení?

Jak jsme měli první tu zkoušku, tak nám paní učitelka přečetla a řekla nám jak to má jako trochu vypadat a pak jsme si řekli všechny různé názory a pak jsme to skládali všechno dohromady kousek do kousku, a co se nám tam nelíbilo, tak jsme to změnili.

K nám patřil ještě jeden - Jenda Kozel, ale on tam dělal takový blbosti, tak jsme ho vyloučili.

A vy neděláte blbosti? Jak probíhají vaše zkoušky?

Paní učitelka třeba nám něco zakazuje, třeba jí skákat do řeči nebo jest (pro Čechy: jíst). Třeba brambůrky nám zakázala, že furt s tím šustíme. A my když hrajeme na té zkoušce, tak paní učitelka, když něco říká, tak my jí jako skácame do řeči, ona se vždycky naštvě.

Všichni se na tom skládáme dohromady, to jsme složili dohromady do divadlo jako koláž.

Paní učitelka nás tu vzala pod podmínkou, že tu nebudeme dělat nějaký hovadiny a už tady kluci dneska bíhali po celé budově. Občas jako děláme blbosti, no.

Jak se vám líbí město Svitavy?

Mně se líbí tady ta ubytovna (Fabrika pozn. red.), že máme ten pokoj všichni dohromady. Někdy ráno hrajem potají flašku, takže je to strašně fajn. Kdybychom byli jenom tři, tak by byla strašná nuda.

Mně se tu líbí, že paní učitelka na nás trochu řve, jako že nás krotí. Že je tu aji učitel a je s ním sranda. Je to tu takový moderní a hezký.

Koupila jsem si tu triko a všechno.

A co se vám líbí a co vám naopak vadí na přehlídce?

Mě třeba někdy štve, když je to hodně moc dlouhý to představení, protože je to takový unavující.

Paní učitelka nám říkala, že ať to není moc dlouhý, ať je to krátký, že ty krátký jsou akorát..

Když je to dlouhý tak si ty děcka skoro ani nezapamatujou ty slova, co mají říkat.

My jsme nejdřív chtěli takový delší, to jsme ještě nevěděli, že je to takový unavující.

Jo a taky tady varijó strašně dobrý obědy.

Včera jsme tady měli takovou diskotéku a úplně tady byl stůl s jídlem. To bylo fakt super.

Tancovali jsme na diskotéce celou dobu – to bylo dobrý na té diskotéce, že jsme si mohli určit a užít písničku, jakou jsme chtěli, byli tam ti, jak se tomu říká, ti co pouštijí na počítači...DJ! Kaniguly, Xindl X...

A pojďme se dostat k tomu vašemu představení, o čem to je?

Dračí hlavouni jdou na námluvy kvůli tomu, aby měli nějakého potomka, aby si zachovali rod, a jedna hlava nechce mít žádnýho toho potomka, protože on jen línej a žena by ho hnala uklízet.

Je to o tom, aby moc kluci nespichali na holky.

Zkuste popsat, jaký to je pocit stát na jevišti a hrát.

Strašný – strašnej pocit. Protože, když tam jsou nějaký holky, tak ony třeba můžou pomlouvat to divadlo, že to nechápu.

Třeba moje babička mi řekla, že jí to nic neříká to divadlo, tak oni si můžou říkat: co oni to hrajou za kravinu jako...

Ale dobrého je na tom, že jste známí, jako že vás někdo bude znát...

Poslední otázka: co si představíte, když řeknu divadlo utlačovaných?

Divadlo u čeho?

Jako že je nějaký soubor a třeba my a ten druhý soubor nám bude říkat, že jsme blbí, že to je hnus, že jsou lepší...

Jako že někoho přinutí, utlačují ho, aby hrál v tom divadle.

Tereza Vyvíjalová

NA SLOVÍČKO S...

DIVADÉLKEM RŮŽEK

Máte za sebou dopolední představení, před sebou dvě odpolední, jaký máte pocit z toho dopoledního a jak se těšíte na to odpolední?

To dopolední představení se nám celkem povedlo, protože nám chybí palidi – onemocněli, takže se nám to povedlo tak jak jsme chtěli – aby to dohromady dávalo nějaký smysl, aby nám lidi rozuměli...

Včera večer jsme měnili scénář – textově, ale i jedna scéna se tam měnila...

Dopolední publikum bylo hrozný, to chování bylo nepříjemný, mluvili nám do toho a nedávali na nás pozor...Doufáme, že to bude lepší. Měli dobrou potlesk.

O čem to vaše představení je?

O tom, že by měli lidi stát při sobě, neměli by mezi sebou mít hádky a takhle, všichni za jednoho...

Ti vedoucí jsou blázni, psychouši. Dneska člověk nemusí být žádný mimozemšťan a může chtít rozdělit lidi, rozeštvát je.

Viděli jste tu předlohu, ten film? Jak na vás působila?

Je to o mimozemšťanech – ty vedoucí jsou jako mimozemšťani a ty děti je postupně zabíjejí...Mimozemšťani nám přišli takoví divný, tak jsme se rozhodli, že to budou lidé, ale nějaký psychouši. Chtěli jsme tím říct, že nemusí být člověk ani mimozemšťan, aby se choval divně. Dělalí to ke svému potěšení. Nebo se jim něco stalo špatného a chtějí, aby v tom nebyli sami, chtějí to přenést i na ostatní. Závist.

Jak to představení vznikalo?

Na začátku byla otázka, jestli bychom chtěli hrát pohádku, a nebo chceme zkusit něco drsnějšího a my jsme si nakonec vybrali tady toto. Chtěli jsme to hrát, protože komedii jsme hráli minule, takže jsme se rozhodli pro tohle.

Co vás na tom baví?

To hraní, a že někdy nemusíme do školy.

Baví mě to, že jsme tam sami sebou.

Zabýváme tím čas, cestujeme po republice.

Jak jste se dostali k hraní divadla?

Mamka dřív hrávala, když divadélko Růžek začínalo.

Můj táta se zná s naší vedoucí.

Já jsem se tam taky dostala přes rodiče.

Já jsem se tam dostala přes kámošku.

Co pro vás to divadlo znamená?

Zábava. Je to něco jiného, divadlo nedělá každý.

Máme s tím úspěch.

Mění se to představení s reprízami?

Snažíme se to měnit podle toho, co říknou ti porotci.

Když jsme byli v Brně a třeba tam chodí i ty děti a je tam povídání o tom našem divadle, tak tma nám taky říkali nějaký věci a to jsme se taky snažili poslouchat a dát tam podle toho něco nového.

Dneska nás ale diváci naštváli a v Brně taky nás naštvála jedna holka, když říkala, že bych tam s cukrovkou neměl co dělat, že cukrovka nepatří do lesa. To bylo vtipný.

Mě osobně nikdy diváci nenaštvali akorát někdy trochu.

Jak je to mezi vámi, co pro vás znamená, ten kolektiv, ve kterém fungujete?

Parta kamarádů.

Moc volný čas spolu ale netrávíme, protože bydlíme každý trochu jinde.

Já mám ještě fotbal.

Já mám atletiku.

Každý má ještě víc kroužků jako další zájem.

Divadlo je pro mě po tom fotbale taková oddechovka. Je ale na prvním místě.

Divadlo dává něco do života.

Když jsem ve stejnej den míval fotbal a divadlo, tak jsem chodil na divadlo, protože beze mě by se nedalo zkoušet. Ve fotbale se beze mě obejdou.

Baví vás hrát? Chtěli byste to mít jako povolání?

My s Piďou už hrajeme v Jihočeském divadle a na otočném jevišti v Krumlově taky.

Asi bysme chtěli jít na nějakou divadelní školu, ale ještě nevím.

Já bych chtěl hrát už od mala.

Mě to přitahuje, protože moje sestra je umělecky nadaná a dělá kulisy do divadel

a moje babička v divadle uklízela, takže mě to divadlo vždycky bavilo a přitahovalo.

Můj strejda, mé babičky brácha, takže prastrejda, hrál už od pěti let v divadle a on už teď umřel, protože měl něco s plícema a já jsem jednou hrál, to mi bylo asi sedm v Českých Budějovicích, on tam hrál taky a dostal tam mrtvici a já jsem pak měl chvilku strach z divadel, ale pak už to bylo dobrý.

A jaké se vám líbí divadlo?

Národní.

Komedie, jednoznačně komedie. Protože se u toho lidi smějou, uvolní se, pobaví a zapomenou na všechny problémy.

Nebo jsou dobrý takový ty tragédie s komedií.

Tragikomédie.

Co se vám líbilo teď v Svitavách?

Diskotéka a to představení o tom spaní. Přišlo mi to ze života. Přijde mi to, že ale furt za tenhle rok co jsem viděla představení, pubertáci hrajou pubertáky, že hrajou jenom o tom, co se děje kolem.

Dokázali byste to vaše představení přirovnat k něčemu v realitě, co se děje kolem vás?

Každý z nás, když jsme teď v pubertě, si myslí, že jeho rodiče jsou ty nejhorší a že jsou to nějaký ty psychopati, kteří to všechno zavaří a jsou na něj zlí.

Lidi by na sebe neměli být tak zlí, měli by si vážit života...

Poslední otázka: Co si představíte, když řeknu divadlo utlačovaných?

No, podle mě je to divadlo skupiny lidí, který společnost nevnímá, co chtějí říct. Teoreticky kdokoli by mohl dělat tohle divadlo... Kdokoli, kdo má pocit, že ho není slyšet.

Tereza Vyvíjalová

SPLETLI JSME SE...

... VE JMÉNĚ ARCHITEKTA

Ve včerejším deníku, v rubrice *Zaostřeno na Svitavy*, se podvkrát objevila chyba ve jméně architekta rekonstrukce staré barvírny na multifunkční kulturní centrum. Vězte tedy, že šlo o Romana Svojanovského (nikoliv o Bojanovského).

Této stavbě věnovala v roce 2009 část své bakalářské práce „Průmyslová architektura Svitav a její současné využití“ Hana Lahodná.

Aby spravedlnosti bylo učiněno zadost, dovolíme si z této práce citovat:

„Fabrika Svitavy byla otevřena 29. května 2008 coby multifunkční, vzdělávací, komunitní a kulturní centrum. Výsledná podoba nese jméno architekta Romana Svojanovského a jeho ateliéru. Realizace přestavby čtyřpodlažní budovy přinesla spoustu nových příležitostí řadě institucí a organizací....“

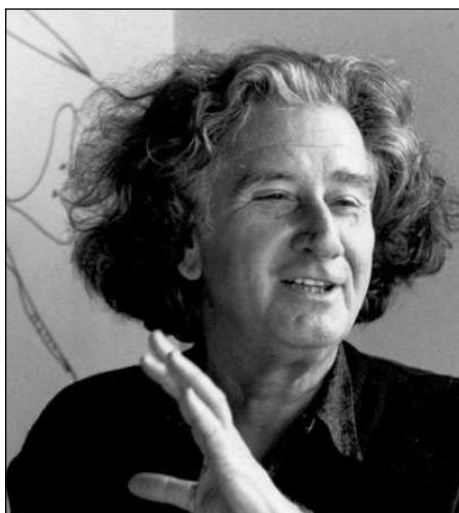
„Autorům přestavby - architektu **Romanu Svojanovskému** a hlavnímu projektantovi **Ivu Junkovi** - se podařilo zachovat stavbě její industriální vzezření, průmyslovou duši, která jí byla vtisknuta při jejím původním užívání. Byly zbourány nesouvislé části, jež k ní byly přidruženy v pozdějších letech, a nahradil je jednoduše koncipovaný přístavek. Budova dostala novou, svěží fasádu, která stavbu celkově oživila a omladila. Výrobní stroje v interiéru nahradila moderní elektronika, regály s knihami, výstavní plochy a květinová výzdoba. Z průmyslového objektu se stal objekt vzdělávací a kulturní, v návaznosti na přeměnu industriální epochy na dobu postindustriální. Fabrika se tak po konverzi přizpůsobila svému novému životu v soudobé společnosti. Jinými slovy přestavba propůjčila Fabrice vzezření novosti, čímž podpořila její uměleckou hodnotu, která se zakládá na přiblížení staré fabriky současným uměleckým měřítkům. Výrazným způsobem také ovlivnila profil celého svého pozemku se sousedními objekty. Z šedé, nostalgicky vyhlížející ulice, kterou každý pouze rychle pospíchal a která žádným způsobem nevybízela k zastavení a bližšímu seznámení se starou továrnou, se stal příjemný uvolněný prostor s novými možnostmi.“

V prostorách zrekonstruované Fabriky tráví redakce Deníku Dětské scény takřka veškerý svůj čas. A musím se přiznat, že se nám tu žije moc dobře a příjemně. O to víc nás skotačina ducha Stanislavského se záměnou jména mrzí.

Iva Dvořáková

PŘEČETLI JSME ZA VÁS...

AUGUSTO BOAL
(1931 – 2009)

Brazilejský režisér, dramatik, teoretik, spisovatel a pedagog, tvůrce Divadla utlačovaných. Divadlo utlačovaných je souhrnem mnoha technik, her a cvičení, které Boal rozvíjel zhruba od šedesátých. let 20. století. Hlavní myšlenkou Augusta Boala je obnovit chybějící dialog mezi lidmi skrze uměleckou formu, kterou nám propůjčuje divadlo (...). Svou myšlenku aktivovat utlačované skrze umění, určenou původně pro chudé brazilské obyvatelstvo, se mu podařilo aplikovat později i v Evropě, kde se pohyboval během svého exilu v roce 1971. Brzy jeho práce vešla ve známost po celém světě. „Arzenál“ různých technik divadla utlačovaných, který Boal vytvořil, považoval

za zbraň v politickém boji proti útlaku ve své zemi. Pomocí této „zbraně“ chtěl docílit revoluce, především takové revoluce, která se dotýká otázek etiky lidského bytí. Revoluce, která se odehrává v každém jednotlivém člověku díky estetickému procesu zkoumání, odhalování a poznávání sociální reality, již jsme všichni součástí. Boal svou metodu neustále vyvíjel a připojoval k ní nové techniky, které vznikaly v souvislosti s novými podmínkami a potřebami zemí a skupin, v nichž byly aplikovány. (...) Od myšlenky politického boje utlačovaných obyvatel v Brazílii se v současnosti význam metody divadla utlačovaných přesunul do širšího kontextu – „boje (utlačovaných) proti každodenní invazi“ (Boal, 2006, s. 26) různých ideologií, kterými jsme v našich životech napadáni.

Smyslem celého procesu a také hlavní myšlenkou celoživotního díla Augusta Boala je transformace naší sociální reality, v níž jsou uplatňovány mechanismy nadvlády, útlaku, globalizace apod., směrem k lidskosti a etickému rozměru na základě převzetí vlastní zodpovědnosti za podobu sociální reality jednotlivými subjekty, tedy námi – lidskými bytostmi.

Pedagogický princip divadla utlačovaných je založen na transformaci jedince skrze samotný proces tvorby, který, jak Boal (2006, s. 84) věří, je již sám o sobě transformativní: „...věříme, že akt změny nás mění“. Boal věří, že skrze tvůrčí estetický proces, který podrobuje kritickému zkoumání konflikty námi žité sociální reality, můžeme dosáhnout nejenom vlastního odhalení a poznání sociální reality, ale také její transformace. Ve své poslední knize *The Aesthetics of the Oppressed* (Estetika utlačovaných) se Boal (2006) zabývá **estetikou** jakožto nástrojem pro odkrývání, pochopení, ale především procítění sociální reality (skrze smysly), v níž jako jednotlivé subjekty žijeme a na niž se vlastním jednáním podílíme. (...)

Závěr vytvořený divadlem utlačovaných zní: **Naším úkolem nemá být pouze reprodukovat kulturu, ale také se na ni kriticky dotazovat.** Stejná schopnost kritického myšlení a dotazování nám umožňuje vymanit se z útlatu a svou vlastní kulturu a realitu začít aktivně utvářet. (...)

Podle Boala jsou slova, která jsou nositeli významů, v dnešním světě zahalena nebo se vytrácí. Abychom se přiblížili podstatě významu slov, potřebujeme podle něj **jíný způsob vnímání**, a tím je estetický jazyk divadla. Divadlo, které je syntézou dramatického, výtvarného, hudebního a tanečního umění, je sumou všech jazyků a právě ty nám mohou pomoci znovu uskutečnit dialog.

(Text je citací z disertační práce MgA. Lenky Remsové s názvem *Divadlo utlačovaných a jeho edukační možnosti v sociální pedagogice*, 2011, s. 35 – 38).

Práce Augusta Boala je v českém kontextu známá v souvislosti s neviditelným divadlem, legislativním divadlem nebo s technikou divadla fórum. Ta se stala základním kamenem divadla utlačovaných. V divadle fórum se diváci osvožují od pasivity hlediště a na scéně se stávají aktivními „diváky-herci“ („spect-actors“). Divadlo se stává pedagogickým ve smyslu kolektivního zkoumání a poznávání a jeho cíle nejsou primárně umělecké, ale sociální.

Na uplatnění některých postupů Augusta Boala v neprofesionálním divadle jsem se zeptala **Lenky Remsové**, absolventky dramatické výchovy na DIFA JAMU a studentky doktorského studia na katedře sociální pedagogiky PdF MU v Brně.

Věnuješ se intenzivně zkoumání divadla utlačovaných a postupů Augusta Boala. Dají se z Tvého pohledu využít v divadelní tvorbě obecně?

To, co u nás v republice není moc známé, je právě závěr Boalovy tvorby – estetika utlačovaných. Snaží se využívat nejen divadla, ale vůbec všech možných estetických přístupů a možností, které je možné v divadle uplatnit. Konkrétní situace se nezkoumají jen skrze divadelní situaci, ale třeba skrz výtvarné vyjádření, poetiku a podobně.

Kdybych chtěla některé postupy uplatnit v divadelní průpravě nebo při práci na inscenaci, co konkrétně bys mi doporučila?

Funkční je právě ta estetika, může mít různé varianty. Většinou se začíná tím, že člověk hledá svoji vlastní identitu a snaží se ji vyjádřit třeba výtvarnými prostředky nebo třeba krátkou výstižnou básní. Nebo jiná technika: každý si napíše, jak vnímá svou vlastní identitu, určí si, komu to, kým je, chce sdělit (sám sobě nebo Bohu apod.) a identity se vylepí na zeď. Přijde jiný člověk, pročte si ty identity a vybere si jednu, na které chce dál pracovat. Tu si vezme a ztvárňuje ji estetickou, třeba výtvarnou formou. Používají se různé materiály – odpad, barvy, papíry, které se různě muchlají – ale to je jen základ. Estetickou cestou se tak zdůrazní ty důležité prvky osobnosti, které člověk sepsal, a skupina se začíná poznávat. Teprve potom se začíná hledat příběh, o kterém by se dalo dělat divadlo fórum. Stále je však požadavkem konfliktní situace, v níž je obsažen útlak. Možná by bylo dobré říct, co je to útlak... U nás v Čechách na to téma nejsme citliví, takže se těžko hledá. Jedna podoba je viditelný útlak – ten je hodně spojený s tématy, která se objevují u nás na sociální pedagogice – konkrétní problémy, se kterými se potýkají menšiny, přistěhovalci, kteří tady žádají o azyl. A druhá podoba – to jsou situace našeho běžného života, ve kterých je útlak těžko postřehnutelný. Boal ve své poslední knížce *Estetika utlačovaných* už nepíše o tom původním útlaku, který byl v Brazílii, ale pracuje s útlakem vnitřním, který vychází zevnitř osobnosti anebo z toho, jak na nás svět, ve kterém žijeme, tlačí. Jak nám ukládá, jak máme žít.

Znamená to, že si ten útlak tvoříme sami?

To právě ne. My jen slepě přijmeme tu sociální realitu, která je nám nabízená. Boal v té knížce hodně zdůrazňuje globalizaci, to je taky jeho poslední téma – je to ten útlak, který není tak viditelný, ale je společný pro nás všechny. Já třeba globalizaci vnímám jako něco napůl mezi vnitřním a vnějším útlakem. Je to moje rozhodnutí, že to přijímám a že si to neuvědomuju. Na druhou stranu je to masinérie, kterou vytváří nadnárodní společnosti a kdoví kdo ještě. U nás obecně není moc populární třeba fair trade, ekologická výchova a podobně. Taky si myslím, že žijeme hodně konzumně, máme v podstatě spokojený život a nemáme potřebu ta témata řešit. Necítíme je jako vlastní.

Zažila jsem jeden seminář, kde jsme se zabývali tím, jak ten vnitřní útlak dostat do vnějšího útlaku. Skrz metaforu nebo abstrakci. A právě technika Duha touhy (*The Rainbow of Desire* – pozn. red.), zkoumá, odkud přichází ty útlaky, kde si je člověk zvnitřnil a co je to za původní ideologii, kterou člověk přijal. V podstatě se pátrá po ideologiích, které mohou být součástí společnosti, třeba politické přesvědčení, ale může to být třeba i tvůj otec. Vnitřní útlak se zosobní do postav, které jsou trochu abstraktní, ale zobrazují právě ty ideologie. Není to terapie, ale pořád se směřuje k sociálním tématům.

Může to být i cesta k autorské tvorbě? To, že si uvědomím určitou situaci ve svém životě a hledám v ní témata, o kterých bych chtěla hrát?

Já mám moc ráda techniku Duhy touhy používané vyloženě jako herecká cvičení. Třeba karikatury, ty se dají dobře použít na zkoumání postav. Obecně víme, jaká postava je. Tato technika obecně funguje tak, že se zahraje první improvizace s konfliktní situací, v níž musí být minimálně dvě postavy – antagonista, protagonista – a pak se joker ptá, jak diváci tu postavu vnímali. Duha touhy znamená, že každý z nás se obrazně řečeno skládá z několika druhů barev nebo odstínů duhy – to jsou vlastně nuance v jednání, které jsou vždycky spjaté s nějakou emoci, nebo by se dalo říct s charakterovou vlastností. Diváci či přihlízejší podle toho, co viděli a s čím se ztotožňují, volí určitý „odstín“ duhy a vytváří (třeba živým obrazem) odraz právě té barvy duhy, kterou viděli v jednání postav. Potom vznikne taková společná karikatura, plejáda odstínů jedné osobnosti – jeden je třeba hrozně veselý, nadšený, jiný rozčilený. Barva je zvýrazněná i tvarem, postojem. Nejvýživnější a nejzábavnější na tom je to, že každý hrající si v rámci té barvy musí vymyslet i abstraktní hlas k té karikatuře. Není to jeho klasický hlas, kterým jedná. Tímto způsobem se tedy rozkryjí „rozhduhují“ protagonista a antagonista a potom si diváci volí, které ty charakterové emoce, které ty odstíny duhy obou postav chtějí v dalším přehrání situace vidět.

Účelem je dobrat se motivů jednání postav a taky strategií jednání. Cílem té techniky původně je nalézt tu neúčinnější strategii z těch, které člověk používá k tomu, aby dosáhl svého cíle. A i pro zkoumání postav při tvorbě inscenace je to naprosto úžasná a zábavná technika.

Pak by se daly využít další věci. Když máš například nějakou situaci, která moc nefunguje a kterou potřebuješ nějak zvýraznit, nebo když potřebuješ prokreslit charakter postavy, dají se využít zvířata. K postavám se hledá paralela ve zvířecím světě – většinou to určují diváci podle toho, jak postavy vnímají zvengi. Většinou velice spontánně přiřadí k té které postavě nějaké zvíře. Herec použije zvuk zvířete a upraví podle něj svůj hlas. A také vezme charakteristický pohyb zvířete a scéna se hraje znovu, za zvířata, i když scénář zůstává stejný. To je užitečné na rozhybání scény.

Potom je ještě jiná technika, Long Beach telegram, která se dá použít, když je situace příliš ukecaná. Na Long Beach to bylo hrozně drahé, a tak se musely psát jen krátké, výstižné telegramy. Jedna replika se zúží na jedno slovo a ze situace při takovém přehrání vypadne jen to nejpodstatnější.

A co horká židle, která se používá v divadle fórum k prozkoumávání postav?

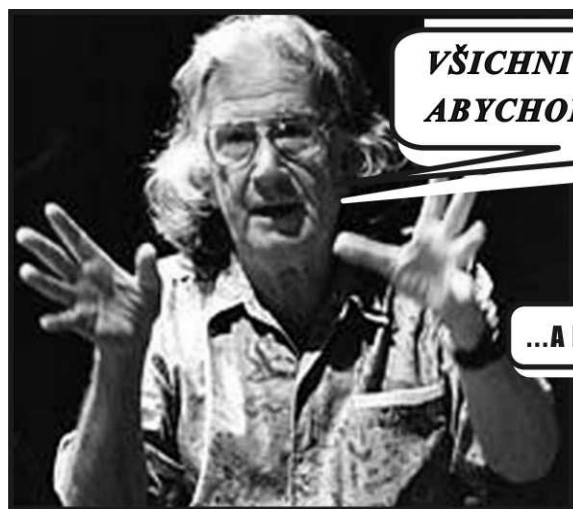
S tím jsem se setkala jenom u nás v České republice při výstavbě divadla fórum. Opravdu, nikde jinde se to nedělá, to je zvláštní. Na různých workshopech v zahraničí jsme fórum tvořili, ale nikdy ne skrze horkou židli.

Eva Brhelová

Použitá literatura:

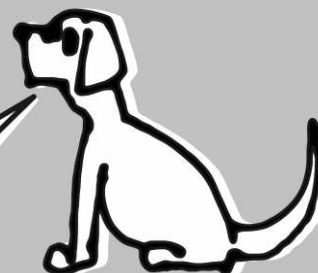
Remsová, L. *Divadlo utlačovaných a jeho edukační možnosti v sociální pedagogice*. Disertační práce. Brno: MU, 2011
Macková, R. *Divadlo Fórum*. Diplomová práce. Brno: JAMU, 2002

TESÁNO DO KAMENE - AUGUSTO BOAL

**VŠICHNI BYCHOM MĚLI HRÁT DIVADLO,
ABYCHOM SE O SOBĚ DOZVĚDĚLI, KÝM JSME.**

...A KÝM TEDA ... S PROMINUTÍM ... JSEM JÁ ???

PODÍVALI JSME SE ZA VÁS... ... KE ZVONEČKU

Pošmáknout si, vzít chuťové buňky do lázni, nechat se dobře počastovat, vychutnat si lahodnou krmí. To vše za vás dnes hrde dělali redaktori při večeři v restauraci U Zvonečku (před noční směnou). Příjemný to podnik nachází se v oranžovém domě (Milady Horákové 30) na poloviční cestě mezi Fabrikou a Pensionem Sport. Jeho provozovatel, pan Lubomír Havelka, má rád zvonečky a taky je sbírá a má jich tu požehnaně.

(Kvízová otázka č. 1 – Kolik je zvonečků?)

Interiér restaurace, selsky stylizovaný, leč obyčejný, je vyzdoben také historickými televizory, psacími stroji či lyžemi. Budete-li restauraci pokračovat dozadu, na terasu s krbem, najdete i kolovrat nebo mandl. I když je to pěkná směsice, návštěvníkovi nevadí, protože může přemýšlet o funkci těch nástrojů.

(Kvízová otázka č. 2 – Kdopak ví, jak se jmenuje ta věc, připevněná na kosu, jejíž funkci je směřovat sečenou travu tak, aby se sekáči nepletla pod kosu a pod nohy?)

Co se týče gastronomie, výběr je U Zvonečku opravdu široký – masa všech druhů, něco od ryb, pečené koleno na prkénku, pro vegetariány různé upravené těstoviny a saláty. A k tomu všemu plzeňské. Polední menu za 66 Kč nabízí např. Krkonošské kyselo. Máte-li chuť na speciální česnečku (24,- Kč) nebo utopence či domácí nakládaný hermelín, ty tu také dostanete (do padesátikoruny). My jsme ochutnali obří balkánskou topinku (68 Kč), lososa (112 Kč) i rumpsteak (170 Kč) a můžeme potvrdit úvodní slova. Od vedlejších stolů se také ozývaly citoslovce blaženosti, takže tuto zprávu můžete považovat za docela objektivní. Jako dezert doporučujeme palačinku nebo pohár. Až se dostatečně nasýtíte, udělejte něco pro svoje zdraví – využijte támhle stojící růžový nebo zelený bicykl (jen pro cyklisty menšího vzrůstu). Sympatii tohoto podniku zvyšuje i světlý nekuřácký prostor a především komunikativní, příjemná a rychlá obsluha. Když

si odmyslíte hudební doprovod hodování (úderné hity Evropy 2 a mrazivý dech Lady Gaga), můžete se tu cítit skoro domácky.

Otvírací doba: po + čt 10:30 – 23:00, pá + so 10:30 – 24:00, ne 11:00 – 22:00

Kdo uhádne obě kvízové otázky, získává pikantní redakční jednohubku!

Dobrou chuť!

Eva Brhelová (z Moravy)

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY NA INTERNETU
<http://www.drama.cz/ds>

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2011

STŘEDA 15. ČERVNA

7.30–8.15
8.30–12.00
8.30–12.30

snídaně – soubory
dílňky pro děti ze souborů
semináře pro dospělé
třída A
třída B
třída C
třída S

9.00–10.45

5. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost
Lécha neklidem
BUDDETO! Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň
O tlusté prababičce a loupežnících
Horní-Dolní, ZŠ Sloupnice
Kocourek Modroočko
Divadlo bez zábran, ZŠ speciální, Lanškroun

11.30–13.00
14.00–15.45

oběd – soubory
5. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky DS
Lécha neklidem
BUDDETO! Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň
O tlusté prababičce a loupežnících
Horní-Dolní, ZŠ Sloupnice
Kocourek Modroočko

16.00–17.00
16.15–17.00

Divadlo bez zábran, ZŠ speciální, Lanškroun
diskusní kluby seminaristů
diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů
vystupujících v 5. bloku

16.15–17.45

dětský diskusní klub pro děti ze souborů
vystupujících v 5. bloku
otevřený diskusní klub pro děti z ostatních souborů
seminář k inscenacím Dětské scény č. 2
večeře – soubory
ukázky z práce seminářů

17.30–19.30
18.00–19.30
21.00

jídlna SZŠ
PZŠ

Fka-aula
Fka-učebna 1
Fka-knihovna
Fka-učebna 2

Fka-sál

Fka-sál

Fka-sál

jídlna SZŠ

Fka-sál

Fka-sál

Fka-sál

Fka-sál

Fka-učebna 3

Fka-aula

Fka-učebna 2

Fka-sál

jídlna SZŠ

Fka-sál

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka - Fabrika Svitavy, **OttD** - Ottendorferův dům, **SZŠ** - Střední zdravotnická škola, **muzeum** - budova Městského muzeum, **farní stodola** - stodola svitavské římskokatolické farnosti, **PZŠ** - ZŠ praktická - budova Speciální základní školy

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 5.

Redakce: Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Eva Brhelová, Vojtěch Maděryč, Tereza Vyvíjalová, Ivo Mičkal (fotodokumentace), Pavel Kocych (ilustrace, sazba a grafická úprava) a Matěj Kocych, redakční čtyřmožec.

Tisk. DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabriky Svitavy. Uzávěrka čísla 5. - 14. 6. 2011 ve 24.00.

Vychází 15. 6. 2011 v 10.00. Náklad - 270 ks.